

MUTASD MEG A STÍLUSOD

BGE KVIK KARI ÉS IDEGENFORGALMI
SZAKKÖNYVTÁR

01 HAIKU

02 VÉGSŐ UTAM A MÉLYSÉGBE

03 SZÖSSZENETEK

04 AZ ISMERETLEN KISFIÚ

05 HORDOZLAK

TARTALOMJEGYZÉK

HAIKU

HERCZEG RENÁTA

Tanulok bízni,

És elfogadni, amit

A sors nekem szánt.

VÉGSŐ UTAM A MÉLYSÉGBE

CEPHAS BLIGHTWATER

“...nem fog minket megmenteni egy kiló vas, némi bronz, és egy lehelletnyi gőz. Ő felelni fog a kultusz hívására, s egy napon eljön a világunkért.”

I.

A sötétszín örvény csak úgy kavargott a kávésbögrémben, forgatva a kanalat, mintha csak a tenger éhes szája kívánná az enyészetbe kényszeríteni egy halászhajót, s annak mit sem sejtő legénységét. Sosem gondoltam volna, hogy a kávé amit megiszok, vélhetően az utolsó lesz életem során, de az ember már csak ilyen. Természetesnek vesszük a jelent ami a miénk, és a jövőt, melyet még meg sem kaptunk, és talán... ki sem érdemeltünk.

Kávémat kortyolgatva elmerengtem, engedve az asztalomon pislákoló gyertyaláng hipnotikus hatásának. Nem járt más a fejemben, mint Lafeyette Burnet, igen kedves gyermekkori barátom, aki a messzi északi Rézhága városában tevékenykedett mint bűnügyi nyomozó. Szüleink remek barátok voltak mikor még mindkettőnk családja a Királyság keleti partjainál, Lugmourneban élt. Édesanyám halálakor pedig, – aki már édesapámat követte a túlvilágra – próbáltam barátságunkat minden áron életben tartani. Huszonnégy évesen követtem Lafeyettet fel a messzi Északra, ahol megkezdte akadémiai kiképzését a Sithic'cara rendjében, mint rendfenntartó Szekor. Én persze hamar más irányokban kezdtem gondolkodni,

hiszen mindennél jobban érdekelt a tudományok világa, így addigi tanulmányaimnak hála alig egy éven belül a fővárosba, Szirtalattba, az Ossexi Egybevont Tudományok Intézményébe kerültem, mint a neves Rufus A. Folger segéde és növendéke. A professzort igen sokáig tudhattam pártfogómnak, s neki köszönhetően több Ossexi újságban is publikálhattam, továbbá néhány rádióműsorban is beszélhettem olyan elméletekről, melyek ha bizonyítást nyertek volna valaha is, talán korszakalkotó felfedezéseket tehetünk volna együtt. Ám sajnos ahogyan egy ilyen időszak, úgy az emberi élet sem tarthat örökké, és úgy adódott, hogy a Professzor Úr ideje korán, pusztán ötvenhét évesen elhalálozott. Noha az elsők között voltam, aki érdeklődött halálának körülményeiről, mint nem hozzátartozó egyén, aligha adtak ki nekem erről bármilyen információt. Szerencsémre, a Professzor lányával már volt alkalmam találkozni néhány konferencia alkalmával, így viszonylag hamar csőpostát küldtem bizonyos Cleora Folgernek, melyben találkozót kértem tőle.

Folger Kisasszony hamar válaszolt, még aznap délután koppant a kapszula a házam csőpostájának kis fogadóállványán, levelében pedig megírta nekem az időpontot, s a helyszínt, mely információknak eleget téve II.796 Áprilisának tizenkettedig napján a főváros déli partjainál lévő Parkes teaház emeleti részén ültünk össze, kicsivel később mint délután négy órakor. Két órás teázásunk alkalmával megtudtam, hogy ámbár az Áharai'grast nővérei szívinfarktusnak állították be az esetet, Folger Kisasszony nem igazán adott hitelt az orvosi szakvéleménynek. Már jóideje észrevett bizonyos jeleket édesapján. Paranoiddá vált, noha azelőtt ő volt a legnyugodtabb ember akit valaha ismertem, továbbá rajongást kezdett mutatni bizonyos okkult, fetisiszta bálványok, azok hatása iránt, ámde sohasem kezdett rajongása áthatni ennek konkrét gyakorlásába. Vagy leaglábbis, fény nem derült rá. Emellett a lány egy könyvről tett említést, melyet a Professzor az irodájában tartott, íróasztalának egyik fiókjában. Mindenhová magával vitte, rövidebb s hosszabb utazásaira egyaránt. Elmondása szerint egy tengerentúli "piszkoskezü" kereskedőtől szerezte, aki egyik ügyfelétől emelte el, majd adta volna el jőpéNZért az azért legtöbbet kínáló érdeklődőnek, amennyiben a Professzor nem veszi magához. Ezt követően jelentős időt fordított a könyvben leírt okkult tartalmak tanulmányozására, és olyanokat állított utána, mely tudások örökké elvesztek. Tudni vélte, ki, vagy éppen mi is volt valójában Minerva istennő, és azt is, hogy hogyan keletkezett Mechanika, a világunk.

Halála után persze lánya nem merte a könyvet magához venni, az íróasztal mélyén hagyták ahol az addig tanyázott. Bizonyosak voltak benne, hogy Folger Professzor félrebeszélése hannah a bizonyos könyvnek köszönhető, így gondolták, majd az intézet munkatársai elszállítják valahova, mikor irodáját végleg kipakolják.

Azt persze még én sem hittem el, hogy a professzor rájött a vallásunk legalapvetőbb kérdéseinek válaszaira, noha jól tudtam, hogy világ életében válaszokat keresett. Meglelte őket vajon halálában? És ahogyan Folger Kisasszony fogalmazott... "Az Áhara'grast nővérei szívinfarktusnak állították..." Ebben valamiért a professzor lánya nem bízott... Bár tudnám miért, bizonyára paranoiája nem volt alaptalan, talán tudta, mi vár rá, és talán nem is az infarktus vitte el a legvégén.

– Lafeyette... Te kellenél most ide, nem én. –Suttogtam bajszom alatt, de ki tudja, hol is lehetnél ezen percekben. Mindazonáltal Folger Kisasszony azt mondta, édesapja az íróasztalában tartott valamiféle könyvet ezekről az okkult tanulmányokról. Érdeemesnek gondoltam hát átnézni ezen feljegyzéseket, és persze magát a rejtélyes könyvet is szemügyre kívántam venni.

Másnap már igen korán az Ossexi Egybevont Tudományok Intézményébe, azon belül is a professzor irodájához értem, amelyhez szerencsére még volt jogom ajtónyitást kérni, egyetlen aláírásért cserébe. Betérvén magamra maradtam, a portás aki beengedett visszatért eredetileg kijelölt helyére, én pedig még utoljára elcsodálkoztam a terem szépségén. Fenyőfa bútorok közepén, oklevelek és egyéb kiadványok a Professzor munkásságát bemutatva, bekeretezve a falon, és tudományos könyvek számtalan kiadványa a plafonig érő könyvespolcon. Megfordult köztük fizikával, kémiával, de még asztrológiával foglalkozó kötet is, ám engem egyetlen könyv érdekelt az egész irodában. Kihúztam a legfelső asztalfiókot, melyben néhány tollat, tintát, és papírokat találtam, ám a professzor lánya felhívta erre is a figyelmemet, ugyanis édesapja otthon egy afféle "titkos rekeszt" szerelt fiókjába. Bizonyára hasonlókat eszközölt itt is. Nem kellett sok, hogy megtaláljam a fiók alsó rekeszének zárját, és azt így már könnyűszerrel fel tudtam feszíteni. Ott elém is tárult. Bőrökötésű, itt-ott kicsit szakadt könyv, sárgult lapokkal benne, a tinta helyeken már fakón díszelgett a papírlap részeként, néhol egészen új vonásokat láttam a lapokat pörgetve. Felnyitottam akatatóskámat, melybe behelyeztem a

könyvet, és még néhány jegyzetet mely a könyvben leírtakhoz kapcsolódott, majd elhagytam az irodát. Kifelé menet furcsa, kopasz alakok suhantak el mellettem, szemkontaktust egyáltalán nem keresve. Valahogy olyan... ellenszenvesek voltak. Ugyanaz a portás kísérte őket, aki engem kísért el alig tíz perce Folger Professzor irodájához. Érdekes alakok fordulnak meg az intézményben, mit ne mondjak...

A hazafelé vezető utam igen gyorsra sikerült, lássuk be, volt bennem egy kis izgatottsággal kevert rajongás az effajta témák iránt, eredeti céloom azonban nem az volt, hogy új tudásra tegyek szert, pláne nem ennyire szélsőséges területeken, hanem ki szerettem volna deríteni, valójában mi történt a Professzorral. Megtaláltam a személyes naplóját is, melyet magammal hoztam a könyvvel és a jegyzetekkel egyetemben, ám nem mertem az úton elővenni, még csak a vonaton sem. Pusztán elővigyázatosságból persze, nehogy velem is valamiféle baleset történjen, és bár ez az aggodás és borúlátás lehet csak Folger Kisasszonynak köszönhető, aki valamiféle paranoid áthallás miatt nem bízott az édesapját vizsgáló nővérek szavában, mégis, ki tudja. Jobbnak éreztem az elővigyázatosságot. Hazaérvén egyből a dolgozószobámba vettem az irányt, ahol az aktatáskát az asztalra fektetve előkészítettem az okkult irományok minden darabját, könyvet, naplót, jegyzeteket, s izgatottságom annyira felülkerekedett rajtam, hogy kávé sem tudtam főzni. Pedig utoljára azt a kávé ittam, amit még tegnap reggel, Cleora Folgernek való levelem kiküldése előtt fogyasztottam el.

Kutatva a sárgás, helyeken már roppanó hangokat utánzó papírlapok között, oly tudást volt lehetőségem magamévá tenni, hogy elsőre be sem kívánta fogadni elmém az okkultista tanok, és a másvilági tudományok szaftos, mégis rémisztő elegyét. Egyszerű emberi elmének sok is lehetett talán ez a tudás, értettem immár, hogy a professzor miért használt megannyi jegyzetet, míg ezt a könyvet tanulmányozta.

Az órák teltek és teltek, a nap hamar alászállt az ismeretlenbe, s elérkeztek a sötétség órái. Számos egyszerűbb technikát és érdekes formulát ismertem meg a könyvnek hála, ám még mindig nem voltam tisztában azzal, hogy néhai mentorom valójában hogyan is veszthette életét. Megvettem hát ágyamat, és

vacsora helyett menten lefeküdtem, noha nem aludni. Meggyújtottam az ágyam melletti olajlámpát, és a könyv helyett a Professzor naplóját kezdtem olvasgatni. Reméltem, hogy válaszra lelek, ám meglehetősen nehéz volt megtalálni benne, pontosan mikor kerülhetett a kezébe ez a másvilági tudásról értekező kötet. Végül azonban a szerencse és az elszántság elegyének köszönhetően ráleltem a dátumra, és már-már szinte biztos voltam benne, hogy a II.795 Június tizenhatodikai dátummal ellátott bejegyzés vihet közelebb a válaszhoz. Ez a fejezet ugyanis egy olyan útról értekezik, mely során Folger Professzor meglátogatott egy igen jónevű kutatót, bizonyos Nenashev Pyotr Yurievich Professzort, aki az Awhium fővárosában, Magnitovkarban található Nemzeti Egyetemen tanított, és emellett igencsak híres feltalálónak is bizonyult. Az ő nevéhez köthető a jelenleg használt páncélvonalatok mozdonyainak fűtőrendszere, illetve a Sithic'cara rendfenntartói által használt Fürkészciszma is, melynek viselője emberfeletti gyorsasággal volt képes futni és ugrani. Rövid utánajárás után számos újságcikket találtam Nenashev Professzorról, akiről úgy hitték, elő fog állni idővel nem csak, hogy képességeket adó felszerelésekkel, de konkrét protézisekkel is, melyekkel az ember valami egészen többé lehet, és egyé válhatunk az óramű technológiával, melyre tán az egész világunk épült. Ez a kor azonban sosem jött el, ugyanis a Nenashev visszavonult, és elhatárolódott a tudományok minden területétől egészen II.795 Novembere óta, pusztán néhány hónappal Folger Professzor látogatása után.

Különös...

A naplóban leírtak szerint Folger Professzor a tengeren "szerezte" a könyvet – ahogyan azt lánya is említette – majd sietve elhagyta a hajót a legközelebbi kikötőben. Így a kijelölt úticél helyett, amely Saralsk lett volna, Awhium második legnagyobb városa, és a legnagyobb tengerparti városa, Folger Professzor már Bereznikiben kénytelen volt leszállni, nehogy a kereskedő rátaláljon. Akárhogyan is nézzük, a Professzor ellopta ezt a könyvet, egy éven belül pedig meghalt. Tán meggyilkolta volna ugyanez a kereskedő, akiről annyit értekezett naplójában? Vagy tán mások is tudták, mily tudás van a könyv lapjaira vetve?

Bereznikiből vonattal utazott tovább Magnitovkarba, a fővárosba. Itt találkozott Nenashevvel, ám arról nem ír külön, miről is értekeztek. Mindazonáltal említ egy újabb nevet, akit meglátogatott a könyvvel, és az abban leírtakkal kapcsolatban. Genkina Varvara Artiemievna. Bár azt nem írta le, ki is volt ez az ismeretlen nő, annyit sikerült kiderítenem a leírtakból, hogy "Varvara számos idegen szót és növény nevét volt képes lefordítani mind Awhiumi, mind Ossexi nyelvre". Vélhetően számottevő tudással rendelkezett ezen okkult tudományok felől.

Egyéb dolgokról aligha tesz említést a napló, két nappal később, az odautazásának eredeti okán túl, – mely egy tudományos találkozó volt –nem történt más említésre méltó. Hazatért az Ossexi Királyságba, és halálának napjáig már nem hagyta el Szirtalatt városát. Lányával egyre ritkábban találkozott, talán ha negyedévente egyszer, és teljesen elzárkózott a külvilágtól. Bizonyára minden idejét eme könyv tanulmányozásának szentelte, hiszen annyi jegyzet hevert most az asztalomon, hogy azt bizonyosan nem pár nap alatt írta össze. Már éppen álomra hajtottam volna fejem, amikor megláttam még egy érdekes bejegyzést a napló vége felé, melyben pedig egy újabb utazásról tesz említést a Professzor. Ez most hosszabbnak bizonyult, egészen fel Awhium legészakibb településéig, Zamorozgorodig utazott. Hajóval indult volna Szirtalatt kikötőiből egészen Awhiumba, ám most Saralsk helyett az ország keleti partja, azon belül is Yelevo volt a célállomás, ide azonban Folger Professzor már nem érkezett meg. II.796 Április kilencedikén, amikor is a hajó – mely a Persistent, vagyis "Állhatatos" nevet kapta – kifutott volna, a Professzort már holtan találták kabinjában. Naplója szerint a kihajózást megelőző délutánon érkezett a dokkokba, a hajó azonban már nyitva állt az utasok előtt, így elfoglalta kabinját. Több bejegyzést már nem írt élete során, és itt véget ér a napló.

A könyvet íróasztalában hagyta a titkos rekeszben, így bizonyára nem állt szándékában magával vinni azt az útra, mindazonáltal ki tudja, talán

készített egyéb feljegyzéseket melyet magával vitt, és talán azok rossz kezekbe kerültek...

Másnap én sem tehettem mást, jegyet váltottam ugyanarra a hajóra, melyre Folger Professzor is tette. Nem volt olcsó, ám szerencsére maradt még elegendő mennyiségű vagyonom szüleim örökségéből. Szerencsém ismét megmutatkozott, hiszen a hajó egy nappal később, Április tizenötödikén már útjára is indult, és még hely is volt számomra a fedélzeten.

Viszonylag egyszerűnek látszott a hajó felépítése, a legalsó fedélzeten, illetve a tat hátsó végében voltak a gépészeknek fenntartott műszaki fedélzetek, oda aligha volt bejárása az utasoknak. Ám az azok fölött lévő három emeletnyi lakófedélzet mégiscsak magáért beszélt, még ha nem is luxusminőségében, de kapacitásában mindenképp. Lenyűgöző, mire képes az emberi elme, mily óceánjáró gépszörnyetegeket tudunk teremteni pusztán némi bronzsal, hatalmas fogaskerekekkel és egy lehelletnyi gőzzel. Alig vártam, hogy élőben is megtekinthessem másnap a dokkokból a fenevadat. Egyetlen elfoglaltságom az indulás előtti napra az volt, hogy levelet írjak barátomnak, Lafayette Burnetnek, és ugyan nem túlzottan sokatmondóan, de azért kellőképpen informatívan tudtára adtam, pontosan mi is történt itt az elmúlt néhány napban, én pedig most éppen mire vállalkozom. Örültem volna, ha tudom, büszke lehet rám amiért én is egy olyan tettet viszek most véghez, mint amilyeneket ő szokott az Ossexi Királyság népének szolgálatában. Gyilkossági ügyben kezdek nyomozni, ahogyan ő szokta. Válaszlevél nélkül is tudom, hogy bizonyára el akarna engem határolni minden ilyesfajta magánakciótól, de nem tehetem. Nem hátrálhatok meg, mert tartozom ennyivel Folger Professzor családjának, és végsősoron Őneki is.

Leveletem kapszulába helyeztem, majd pedig elindultam a postahivatalba, hogy feladjam kézbesítésre, ahol aztán majd az országos csőpostarendszer segítségével feljuttatják Északra, és ha minden jól megy, gyerekkori barátom már holnap olvashatja jelen kalandom leírását.

Nem egészen tizenöt percet kellett sétálnom odáig, majd a kézbesítési költség megfizetése után még ugyanennyit vissza, amikor is megpillantottam egy újságosbódét, és úgy döntöttem, megvásárolom a mai lapot. Érdekes szalagcím fogadott amikor belenéztem, ugyanis Julius Buck kollégámat, az Ossexi Egybevont Tudományok Intézetének egyik portását elszállították munkahelyéről. Április tizenharmadikán, azaz a tegnapi napon, nem sokkal az intézményben tett látogatásom után. Az újság szerint Buck Úr erős fejfájásra panaszkodott, hallucinációkat vélt látni, majd néhány órával később – miután állapota rosszabbodott – összeesett, és a Szent Lázár Ispotályba szállították. Állapotáról többet nem közöltek.

A körülmények furcsa összjátékának tekintetem a tegnapi esetet, tudván, hogy miféle emberek mentek el mellettem az intézmény folyosóján, szó nélkül azonban alig hagyhattam. Nem állt szándékomban ugyan kideríteni, kik is voltak azok az alakok, ám volt egy sanda gyanúm, hogy ugyanazon okkult tudást fürkésztek, melyre én is ráakadtam a Professzornak köszönhetően. – vagy legalábbis, valamiféle közülük bizonyosan volt hozzá. Úgy döntöttem hát, vállalom a vonatutát, és benézek az Intézménybe, remélvén, ráakadok valamiféle összefüggésre. Alig háromnegyed órával később már a hatalmas faajtóval néztem farkasszemet, melynek túldalán egy másik portást, Lew Herndont pillantottam meg, aki épp pultja mögött ült. Hamar észrevett engem, hiszen az évek során jól megismert, és bár tudta, hogy nincs jogom információt kérni arról, ki hová kért belépést, mindazonáltal jól ismerte Folger Professzort, és engem mint az ő tanítványát, így kivételt mert tenni ezalkalommal. Megmutatta nekem, hogy a furcsa alakok ugyanabba az irodába kértek belépést, melybe én is tíz perccel azelőtt, és úgy mutatkoztak be, mint Folger Professor külföldi kutatóasszisztensei, egészen a Déli Uspiából. Akárhogy is, bizonyosan nem kutatók, vagy ha azok is, nem szokványos tudománnyal foglalkoztak. Búzlóttek, nagyon dühösnek tüntek, és volt valami furcsa elváltozás a bőrükön is, amelyet még soha nem láttam, és sajnos ismerőseim sem voltak az Áharaigrast nővéri rendjében, hogy utána járjak hasonló jelenségeknek.

Lew elmondta, hogy nem vételeztek semmit a Professzor irodájából miután beléptek oda, noha bőszen kerestek valamiféle tanulmányokról író könyvet. Amikor ezt nem találták meg, dühösen távoztak. Nagyjából egy órával később riasztották az őrköt, akik a hallucináló Juliust a gyengélkedőre vitték, onnan hamarosan pedig az ispotályba került.

Ez baj – gondoltam magamban, hiszen immáron biztos voltam benne, hogy azt a bizonyos könyvet keresték, amely jelenleg az én birtokomban van. Pánik fogott el, hiszen láttam azt az őrült tekintetet, amellyel maguk elé bámultak és tudtam, hogy előbb vagy utóbb rám fognak találni. Nem sejtván mibe is keveredtem, próbáltam mindenképp elkerülni az elkerülhetlent, és úgy döntöttem, hogy ahogyan Folger Professzor is tette, úgy én is a hajón töltöm az indulás előtti éjszakát. Azok az idegenek nem tudhatják, ki vagyok, hol vagyok, azt pedig legfőképpen, hogy hova tartok. Viszont immáron szándékomban áll feltételezni, hogy ugyanezeknek az embereknek volt köze a Professzor halálához is. Vajon Juliusra is ők hozták rá az elmebajt valamiképp, melynek módszere előttem ködbe burkolózik?

Sietve szedtem lábaimat, hogy mihamarabb hazaérhessek, és ruháimat egyetlen bőröndbe pakolva hamar elhagytam otthonomat, és elindultam a kikötő felé. A biztonság kedvéért magammal vittem a könyvet, és a jegyzetekből egy néhányat, melyet még előző éjjel válogattam ki. Sejtettem, hogy ezekből még több tudást kell kinyernem, ha ki akarom deríteni, mi is történt, és ha... ha életben akarok maradni.

II

A kikötő már az éjjelre felkapcsolt lámpák fényében pompázott, a tengert pedig az éjszaka sűrű sötétje burkolta be. Körülöttem számos matróz, akik éppen árút pakoltak ki és be a hajókba, vagy éppen elmulatták alacson fizetésüket valamelyik közeli tavernában. Böröndömet szorongatva áthaladtam a ládák, kocsik és rosszarcú matrózok között, majd hamar felszálltam a hajóra. Felmutatva jegyemet a fedélzeten tevékenykedő utasmesternek azonnal a kabinomhoz vezettek, ahol egyből elő is készültem az alváshoz. Bár nem pakoltam szét nagyon jegyzeteimet vagy ruháimat, hiszen immáron tisztában voltam a rám leselkedő veszéllyel. Gondoltam érdemes lehet felkészülni arra az eshetőségre, hogy sietve kell elhagynom a kabint. Noha azt egyáltalán nem tudtam, merre is menekülhetnék a tenger kellős közepén egy hajóról. Még ha mentőcsónakba is szállok, rosszakaróim bizonyára nem hezitálnának és követnének engem bármerre is evezek, nem beszélve arról mennyire rizikós lenne egyáltalán egy csónakot elkötni miközben vadásznak rám, éd hová is evezhetnék vele...

Mindazonáltal nem gondolhattam végig arra, mit hagytam a parton, és bizonyára kilétemmel még nincsenek tisztában, így egyelőre biztonságban vagyok. Bár tény, az arcomat látták, de a nevemet és egyéb személyes információkat nem szerezhettek rólam. Az Intézmény folyosóit pedig többtíz, ha nem száz ember járja egyazon időben, bizonyára képes voltam kellőképp elvegyülni... Sőhajok követték gondolatmenetem minden egyes lépcsőfokát, és bíznom kellett abban, hogy Julius nem mondott el semmit, pláne nem azt, kik jártak abban az irodában korábban.

Még egyszer kilestem a kabin előtti folyosóra, ahol egészen a hajó faráig további kabinokat láttam az enyém szomszédságában. A padlót nem borította más mint bronzlapok, az ajtók között pedig tipikus, enyhén ipari hangulatot kölcsönző lámpák világítottak. Híába is, nem luxus járat, de még mindig jobb, mint ha pusztá kézzel kéne áteveznem Awhiumba. Többet bizonyára a Professzornak sem volt kedve fizetni egy ilyen útért. Enyhe boldogsággal ötvözött pánik fogott el, amikor rájöttem, hogy a megboldogult Professzor kabinja az egyel lentebb található emeleten volt, az enyém alatt, pusztán még kettővel a hajófar felé, vagy legalábbis erre tippeltem, miután megláttam az Awhiumi rendfenntartó erők vörös

szalagjával elkerített kabinajtót. Szándékomban állt kicsikét kutakodni odabent, hátha találok valamit, ami összeköthető Folger Professzor halálával, és fényt deríthet annak körülményeire. A hajó csak tegnap, tizenharmadikán tért vissza Szírtalattba legutóbbi útjáról, így ha szerencsém van, még esélyem van valamiféle nyomra lelni, noha a kabint már biztosan átkutatták a nyomozók ebben a néhány napban.

Kilépve a folyosóra, egyből balra indultam, ahol mindössze két kabinnal később már a lépcső tárult elém. Rácsos fémlapokból épült fel, és minden léptem után hatalmas koppanásokat hallattott, de végül szemben álltam az elkerített kabinajtóval, amelyen be is nyitottam.

Nem volt valami tágas maga a hajókabin, az ajtótól balra azonnal az ágy díszelgett, míg jobbra egy vékonyka szekrény, és egy a falra szerelt asztallap, melynek hosszúsága az egy métert is aligha haladta meg. Ehhez társult egy sámlí, ezt követően pedig már csak az ablakról tudtam volna szót ejteni.

A szekrénnel kezdtem, melyet feltárva csak a roskatag, használt bútor hátlapja fogadott, egy-két bent csüngő vállfával. Sem ruhák, sem semmi egyéb. Az asztalon sem maradt semmi, ám éppen amikor benéztem volna alá, megakadt a szemem valamin az ablak vékonyka bronzkeretén.

Furcsa, folyadékszerű anyag folydogált ott, ami nem hasonlított sem tengervízre, sem gépzsírra, sem bármi egyéb mesterséges, gépeken vagy fémen használt folyadékra. Két ujjal óvatosan megérintettem, de egyszerűen nem tudtam mihez hasonlítani a lilás anyagot. Az alaposság jegyében feljegyeztem egy nyomnak, de nem hinném, hogy Folger Professzorhoz volt bármiféle köze. Sajnálatomra sem az ágy alatt, sem benne nem találtam semmi említésre, vagy feljegyzésre méltót, ám mikor már éppen elhagytam volna a kabint, neszezést hallottam az ablakból. A zöldeslila folyadék, amely eddig egyetlen aprócska pacaként állt a fémkereten, csurdogálni kezdett, de nem lefelé, ahogyan azt a fizika diktálná, hanem a kör alakú ablak oldalán egészen a mennyezetig. A szemem azonnal megakadt az érdekes anomálián, hiszen ilyenek nem szoktak előfordulni Mechanikában.

Éppen mintát vettem volna a viszkózus anyagból, amikor elfordult az ajtón a zár, és az utasmester nyitott be. Hamar rámparancsolt, hogy szépen szólva is tűnjek el a kabinból, és térjek vissza a sajátomba, így hát nem volt tovább maradásom, visszatértem saját ideiglenes lakhelyemre, és tovább tanulmányoztam a könyvet, illetve az arról szóló feljegyzéseket. Továbbra is furcsáltam, hogy a kötetet nem illették címmel, sem semmilyen azonosítóval, így nem tudtam, miképp is nevezzem. Mindazonáltal rengetegszer említenek benne egy helyet, melyre Sur'Azaxként hívatkoztak. Ez az emberektől valamiféle elzárt, teljes titokba burkolózó terület volt, és senki nem tudja hol található, még a könyv sem írt róla tisztán.

"A tükörkép és a valóság közt,

A fény és árnyék peremén,

Hol a hang és a csend találkozik,

S ahová emberi lény el nem ér."

Értetlenül álltam ezen sorok előtt, hiszen mondanivalót aligha véltem felfedezni bennük, noha ez a tény csak méginkább csigázta érdeklődésemet, és azon kaptam magam, hogy bár tegnap még szerettem volna a lehető leginkább elhatárolódnni ettől a könyvtől, témájától s mindentől amihez köze van, Folger Professzor halálának körülményeinek kutatása akaratlanul is belevitt engem ezen furcsa okkultizmus szüntelen, és egyre átfogóbb boncolgatásába. Egyre mélyebbre ástam magam a témában, s oldalról oldalra egyre többet véltem tudni Sur'azax világról, az azt benépesítő egyedekről, és érdekes anyagokról, melyet csak tengerentúli boszorkánymesterek képesek megidézni a mi világunkban. Ahogy kezdett az álom rámtelepedni, szemeim pedig egyre gyakoribb, és egyre kiszámíthatatlanabb kísérleteket tettek lecsukódásukra, azon kaptam fürkészni gondolataimat, hogy mennyire is jó lenne látni ezt az érdekes világot. Mennyire is elmennék egyszer oda..

Ahogy próbáltam olvasni, a sors gúnyos fintoraképp a kabinomban egyetlen fényforrásul szolgáló égő kiégett, rámszabadítva a sötétséget. Egyetlen szerencsém, hogy volt asztalom fiókjában egy gyertya, melyet miután meggyújtottam, tudtam folytatni az olvasást. A lapok meglepően érdekes tanokat rejtettek, ám szerencsétlenségemre az egyik lapozási próbálkozásom közben kidőlt a gyertya annak kezemben tartott állványából, és a Professzor naplójának egyik lapjára esett. Kész szerencse, hogy nem gyulladt ki az egész, noha az egyik lapot, melyen már nem voltak írások, megégettem. Amikor kezembe fogtam ismét a naplót, ellenőrizve, hogy nem-e sérült meg komolyabban, már nem is igazán tudtam, hogy nevezhetném-e még balszerencsének az esetet, ugyanis valamiféle írás rajzolódott ki a papírlapon. Ismét közel tartottam a gyertyát a naplóhoz, és újabb sorokat fedeztem fel. Vízben elkevert hamu. Gyermeteg módszer, de ha valaki nem tudja mit keresen, irtó nehéz rájönni, hogy egyáltalán bármi van a papíron. A következő állt rajta:

Követnek.

Ékáthisz Gyűjteménye nem kerülhet a kultisták kezére ismét! Ősi átok sújtja, mindig tudják, hol van. Érzik a jelenlétét. Kötődnek hozzá, valamilyen túlvilági módon.

Védelmezd, nem kaparinthatják meg! Az Mechanika végét jelentené.

Megrázónak hatott az a néhány szó is amit felfedezni véltem a papírlapon. Igazam volt... Folger Professzort követték, és valószínűleg valóban meggyilkolták. Nem hiszem el. Sajnálattal a szívemben arra jöttem rá, hogy valószínűleg jobban örültem volna, ha nincs igazam, és Yelevóban szembesülök azzal, hogy túl nagy feneket kerítettem valaminek ami nem más emberek, hanem szimplán a természet akarata szerint történt meg.

Immáron bizonyos volt, hogy engem is követni fognak a "kultisták", sőt, talán már követnek is tudtomon kívül. Ugyan nem lehettem elég elővigyázatos, úgy döntöttem, mivel ajtóm befelé nyílik, megpróbálom eltorlaszolni, hogy nyugodtabban alhassak. Mivel az egyetlen dolog, ami

nem volt fel-, és vagy hozzászerelve valamihez, az a szekrény volt, így nagynehezen kihúztam azt a sarokból, majd szorosan az ajtó elé toltam. Bár tudtam, ez nem fog a végletekig kitartani, és előbb vagy utóbb így is bejutnak hozzám, mindenesetre egy fokkal nagyobb biztonságban éreztem magam. Aligha volt több ötletem, mit is tehetek még saját biztonságom érdekében, egyedül az a téveszme tartotta bennem a lelket, hogy mi van, ha talán nem is jutnak fel a hajóra, és biztonságban leszek a nyílt tengeren. Itt már egyedül attól tartottam, hogy naivitásom lesz a vesztém. Ha igazak a sorok, melyeket a titkosírás egy módjával írtak a naplóba, akkor nem kell attól tartanom, hogy az Intézményi kollégáim mondtak bármit is rólam, mint a Professzor jobbkezéről, anélkül is eljutnak majd hozzám a kultistacsoport tagjai.

Az éjszaka elég rosszul telt, éjfélig bizonyosan nem tértem nyugovóra a félelemmel kevert szorongás hatására, továbbá miután végre sikerült elaludnom, számos alkalommal ébredtem a gyomorrontás tüneteire, és bár az elején még ki tudtam rohanni a mellékhelyiségbe, – melyből mindössze egyetlen egy volt a folyosón, az is koedukált – a harmadik alkalommal rájöttem, hogy ez így nem lesz járható út, pláne, hogy első alkalommal a szekrényt is el kellett tolnom amit védelmemre állítottam az ajtó elé, így elemeltem egy vödört onnan, azzal az indíttatással, hogy későbbiekben még nagy segítségemre lesz. Bár nem reméltem.

A hányinger ami egész éjjel uralmában tartott reggelre bár csillapodott, de nem múlt el teljesen. További furcsa tünetnek jegyezném még fel, hogy a bőröm néhány helyen olyan szinten száradt ki, hogy már valósággal azt vártam, mikor reped szét. Kellemetlen volt, és borzasztóan viszketett, elsősorban a könyököm és a kézfejem területén. A hányingert még betudtam volna a tengeribetegségnek, de világletemben nem voltam az, meglepő lett volna, ha épp most mutatkozna meg rajtam efféle hajlam. Ahogy megütötte az óra a nyolc órát, a Persistent kürtjei megtörték a kikötő színes zaját, az utasok pedig a végső beszállást kezdték meg. Hosszabbacska sor állt a hajó mellett a stégen, örültem, hogy nekem nem

kell a részét képeznem és ott várakoznom benne, ámbar annak már kevésbé, hogy miért is kényszerültem erre tegnap délután. Ahogy a beszálló utasokat kémleltem, arra gondoltam, csak nem lesz annyira üres ez a hajó, mint azt az elején gondoltam. Leginkább munkások szálltak fel, egy-két kereskedő, előkelők egyáltalán nem.

Úgy döntöttem, felfedezem a hajó többi részét, elvégre is az éjjel nem igazán volt erre lehetőségem, pláne miután visszazavartak a kabinomba. Feltártam hát az ajtót, és kiléptem a folyosóra, ahol a tegnapi képpel ellentétben immáron voltak emberek, bár nem valami sok.

Jobb oldali szomszédságomba egy idősebb házaspár került, kereskedőknek tűntek, hasonlóképp is beszéltek, míg balra egy testes, magas férfi, bizonyos voltam benne, hogy halász volt. Szagra biztosan, mert belengte az orrfacsaró halbűz. Azt, hogy a szemközti oldalon kik laktak, nem tudom, nem tartottam valószínűnek, hogy nem kerültek kiadásra azok a kabinok, bár talán ez nem is számottevő. A halász kabinja után egyből egy lépcsőház kezdődött, melyen keresztül tegnap éjjel megközelítettem Folger Professzor volt kabinját, és ahol felfelé is, és lefelé is újabb, kabinokkal ékelt folyosó várt, annál is lentebb pedig zárt ajtó mögött a műszaki szint, vélhetően az volt a legalsó. Fölöttem, a kabinokkal teli folyosó után ki lehetett jutni egészen a főfedélzetig, ahonnan hozzáférhető volt a legtöbb csónak, és a raktér is. Oda persze nem volt bejárásom, ahogyan a tatfedélzethez sem, a hajó hátulján. Onnan nyíltak a tisztikabinok, és a matrózoknak fenntartott lakóhelyek is. A hajó már javában megindult a nyílt víz felé, én pedig úgy döntöttem, ideje elfogyasztanom reggelimet, amely nem volt több mint egy kevéske sült csirkehús, és egy a házam szomszédságában fellelhető péktől vásárolt cipő. Nem ettem meg ugyan mind, hiszen be kellett tartania legalább két étkezésre, hiszen a hajón nem kaptunk ételt. Mindazonáltal feltett szándékom volt Yelevóban kiadásban megebédelni másnap, így gondoltam kibírom ezt a napot ilyen kevés étellel a gyomromban. Ahogy teltek az órák, a véletlen hatására végül szóbaelegyedtem a kereskedő házaspárral, akik a szomszédos kabinban

laktak. Feketepiaci kufárok voltak, nem szokványos árusok, és bár megtalálhatóak voltak náluk ékszerek és egyéb csecsebecsék, – melyeket ki tudja honnan szerezhettek – valódi kincseket számomra most azon fegyverek jelentettek, melyet a kereskedő férfi, Theophilus H. Payne húzott elő az ágy alól. Primitívebb lőfegyvereknek bizonyultak, mégis hasznomra válhattak még. A fejlett lőfegyverek két különböző részből álltak össze. Az egyik a levegőtank, ami az emberek hátán volt, és sűrített levegőt juttatott a pisztolyba egy gumicsövön keresztül, a másik pedig maga a fegyver, amely a légnyomást felhasználva kilötte a fémgömböt magából. Gyors, tiszta, biztos módszer. Ezek a primitív pisztolyok azonban nem igényeltek légtankot, a sűrített levegő magában a markolatban volt, egy kicsi kapszulában. Éppen elegendő egyetlen töltény kilövésére, utána újratöltéskor a kapszula is cserélendő. Emiatt persze nem is használtak táraikat ezekhez a pisztolyokhoz, a töltények egy kis erszényben voltak tárolva, melyeket így egyesével kellett betölteni. Bár a Payne házaspár portékái között nem volt másfajta pisztoly, úgy döntöttem nem sajnálom rá a pénzt és veszek egyet, kizárólag a biztonságom kedvéért. Azt is megtudtam, hogy Theophilus és neje Caroline, Awhium fővárosába, Magnitovkarba utaznak miután kikötöttünk Yelevóban. Bár mehetnek volna azzal a hajóval is, amelyen Folger Professor először utazott, és amelyiknek a fedélzetén a könyvet is szerezte, Yelevóban nem volt annyira szigorú az áruellenőrzés, a külföldről való behozatalkor. Mondhatni, az volt a "feketedokk."

Akárhogy is, életem veszélybe kerülése nélkül eltelt a nap, és ismét leszállt az éj. Úgy döntöttem, kiállok a főfedélzetre levegőzni, és pipámat megtömni, majd elszívni abból egy adag dohányt. Nem volt a legminőségibb anyag ugyan, de a stresszt csillapította egészen addig a pontig, amíg nem mászott elő három igazán különös ember a raktérből.

A csuklyával fedett férfiakat meglátva az utasmester, aki engem az éjjel visszazavart a kabinomba, pisztolyt fogott rájuk, és azonnali magyarázatot követelt, ám amikor az egyik előhúzott valamiféle rituális tört, az

utasmester meg akarta húzni a ravaszt. Semmi nem történet. Az uja, sőt, a keze mintha nem engedelmeskedett volna neki. A kitetovált kultista, aki szemlátomást parancsolt a másik kettőnek, hasbaszúrta a tisztet, kiontva annak beleit, majd végül a földre rogyott. Hamar néhány láda mögé vetődtem, remélve nem láttak meg, ugyanis ugyanolyan ruhát viseltek, mint az Intézményben látott férfiak, így ki tudhatta volna, nem-e velük vetett össze ismét a sors. A láda mögött gubbasztottam, és közben óvatosan előhúztam a nemrégiben vásárolt pisztolyt. A könyv nem volt nálam, így ha valóban az vonzotta őket, akkor nem lehettem bajban egészen addig, ameddig meg nem látnak. A kettő valamivel átlagosabb, kopasz férfi, akik követték a tetovált minden utasítását, felkapták vállukra a meggyilkolt utasmestert, majd kilökték a hajóról, testét pedig elnyelték a mögöttünk cikázó hullámok habjai. Nem kívántam már mást, mintsem hogy véget érjen ez a borzalmas hajóút, vagy épp arra, hogy bár soha az életben meg se találtam volna azt az átkozott könyvet. Bárcsak Folger Professzor soha ne kezdett volna bele az effajta okkult kutatásokba.

Ahogy hallgattam a káromkodással ékelt utasító szavakat a tetovált, lunátikus férfitől, elgondolkodtam, vajon miféle idolt is imádhattott ez a csoport, és vajon mekkorára nőtte már ki magát? Pusztán három, meg még talán néhány lunátikus örült, akik egyébként A Nyughatatlan Bástyába valók, vagy talán már egy többszáz embert magábaolvasztott kollektív örült csoportosulásról beszélhetünk, mely behálózza egész Mechanikát?

Ó, bár tudnám, bár rájönnék miféle ellenséggel is állok szemben, mi elől is rejtőzködöm most, ahogy pisztolyomat szorítom idegesen. De semmi. Nem kaptam sem egy aprócska iránymutatást, sem pedig segítséget, és a hajón dolgozó matrózok is felszívódtak nyomtalanul. Úgy hiszem, elhagyott a szerencsém, mely eddig olyannyira kitartott mellettem, míg végül az egyikük – a tetovált homlokú, aki a többi kettőt is irányította – észrevette neszezésemet a láda mögött. Azonnal felém ordított, és mindhárman megiramodtak irányomba, én pedig hajszál híján beleszaladtam az egyik pengébe, mellyel felém suhintottak. A pillanat hevében eszembe se jutott

elsűtni a pisztolyt, azt sem igazán realizáltam, hogy még a kezemben tartom, és az utasmester példájából kiindulva, haszna sem lett volna igazán. Csak futottam, és futottam le a főfedélzetről, megállás nélkül. Meg sem álltam egészen a kabinomig, ahol a szekrényt riadtan az ajtó elé toltam ismét, s még így sem tudtam leemelni tekintetem a kabinom bejáratáról, és az azt eltorlaszoló bútordarabról. Ekkor jöttem csak rá, mekkora bajba is sodortam önmagam, hiszen a kultisták elvileg tudják, hogy hol van a könyv, én pedig az egyetlen menekülőutamat – mely egyben az egyetlen út énhozzám, illetve a könyvhöz is – teljesen eltorlaszoltam. Leültem a sámlira, melyet az asztal alól húztam elő, és megpróbáltam zavart elmémrel számba venni lehetőségeimet. Minden gondolatomból akart építkezni, hogy vajon mennyire képesek pontosan behatárolni a könyv helyzetét? Megmondják, hogy melyik kabinban van, netán csak az emeletet, vagy lehet csak annyit tudnak, hogy a hajón van?

Pontosabb információk híján aligha tudtam mit tenni, kockáztatnom kellett. Mivel a naplót, a jegyzeteket és még a könyv jelentős részét is átolvastam már, így oly tudás birtokában voltam, amely normális körülmények között megmentett volna. Én azonban nem vagyok varázshasználó, mint a vándorok akik az északi síkságokat járják, sem pedig alkímista, aki képes bármiféle csodaszert, vagy épp narkotikumot kotyvasztani, nem mintha lett volna miből a szűk kabinban. Egyetlen lehetőségem az lehet, hogy a kabinból kitorve megpróbálok eljutni a kapitányi kabinig, vagy legalábbis valamely tiszthez, ők bizonyára rendelkeznek fegyverrel, és képesek érdemben megvédeni. A könyvet –bár hezitálva – de hőnőm alá csaptam, hiszen nem kockáztathattam, hogy rátaláljanak. A Professzor bizonyára okkal védte ennyire. A pisztolyt nadrágomba dugtam, majd elkezdtem eltolni a szekrényt az ajtó elől. Mivel nem hallottam sem neszezést, sem kísérletet arra, hogy bejussanak hozzám, úgy döntöttem, megkísérlem az indulást, így az ajtót feltárva hamar balra, a lépcsők felé igyekeztem. Próbáltam a lehető leghalkabban felsétálni rajta, ám a fém szerkezetű lépcső nem könnyítette meg a dolgom, legapróbb lépteim is visszhangot

verték az éjszaka csöndjében. Amikor már felértem volna a fentebbi kabinsorhoz, muszáj voltam meglapulni a sötétben, mert lépteket hallottam. Az egyik kultista közeledett, kezében ott lengett a rituális tör, léptei dobszóként hatottak a padlón. A lépcsőforduló lelegején összehúztam magam, megbújva a sötétség takarásában, és végignéztem ahogyan szépen továbbhalad, ám ahogyan egyre közelebb ért hozzám a csuhás férfi, úgy ismét erősödni éreztem a hányingert, mely a múlt éjjel is elragadott. Alig bírtam visszatartani az öklendezést, hiszen azt biztosan meghallották volna, de még a lélegzetemet is visszafojtottam. Semmiképpen sem kockáztathattam meg, hogy meghalljanak, hiszen immáron biztos voltam abban, hogy az étellel fizetnék egy ilyen kaliberű hibáért. Amikor elhallgatott a léptek által vert visszhang is, folytattam utamat a tisztí kabinok felé. Ez még egy fedélzetet jelentett fölfelé, melynek lépcsője a folyosó másik végén volt. Mivel nem hallottam a közelben senkit, megnyugodtam volna, de mégsem tudtam. Nem voltam rá képes, látván a folyosón villódzó lámpákat, melyeknek jórésze egyáltalán nem égett, a megmaradt három négy pedig csupán pislákolt. A folyosón nem voltak ablakok, így vegytiszta sötét vetült elélem néhány másodpercenként. A kabinok közt látszódott messziről az a kis rész, ahol a lépcső volt, az én irányomból nézve a bal oldalon. Így hát megtettem az első lépést, majd mégegyet, és egy újabbat, de minden másodperccel gyengébbnek éreztem magam, ahogy a félelem teljesen hatalmába kerített. Amikor pedig a lámpák pislogásának összjátéka teljes sötétségbe borította egy másodpercre a folyosót, valami átkapcsolt bennem. Bátorságom elfogyott, és immár a lépcső felé haladásom átcsapott enyhe elkeseredett rohamba, de már ez sem érdekelt. Túl akartam lenni ezen az egészen, és hazamenni, el messzire erről az úszó vesztőhelyről. Az első lépcsőfokra fellépve lábam megtorpant, és kellett egy perc, mire ismét képes voltam megmozdulni. Fülelem szüntelen a neszezések kutatására volt kiélezve, és még ha csak a hajó rozoga alkatrészei is koppantak a tenger habbjainak belénkcsapódásakor, reflexszerűen kezdtem azonnal keresni a rejtekül szolgáló sötét árnyékot, vagy éppen valamit, ami mögém, vagy alá képes

vagyok elbűjni. Ládát, szekrényt, bármit ami megmentheti az életemet. A lépcsőn felérve eléem tárult az ajtó, mely mögött a tisztai kabinok rejtőztek, azonban kulcsom nem volt hozzá. Két lehetőségem volt. Vagy elkezdtem rajta dörömbölni, ám azt bizonyosan meg fogják hallani üldözőim is, nem csak a bent szundító tisztok, vagy valami más megoldást keresek, és békén hagyom ezt az ajtót. Ez utóbbi valahogy nem volt kedvemre, hiszen ötletem sem volt, mit tehetnék azon kívül, hogy segítséget kérek. Körülnéztem, utat keresve a menekülésre, és mint láttam, egyszerre tudok menekülni vissza az alfedézetek valamelyikére a lépcsőn át amelyen jöttem, a főfedélzetre egy ajtón keresztül, sőt, a raktérbe is lejuthatok így, hogy a kultisták felszökésükkor nyitva hagyták a raktárnyílást. Bár böven volt merre futnom, és búvóhelyekben is mondhatni bővelkedtem, nem tudtam megnyugodni, és már jóideje a félelem vezetett, és az élni akarás, nem pedig a józan ész. Olyan voltam, mint a sebzett vad, amely zsákcucába menekült, és már haláltusáját vívja, de még élt bennem egy halvány remény. Ahhoz mérten merről fognak érkező támadóim, megválasztom majd a menekülési irányt, és úgy fogok szaladni, ahogyan lábaim csak bírják.

Megálltam a tisztai fedélzet lezárt ajtaja előtt, és ökölbe szorított kézzel dörömbölni kezdtem rajta. Segítségért kiáltottam, és vártam a válaszra, legalább az utasmestertől, vagy épp egy gyanútlan matróztól, de semmilyen választ nem kaptam. Vártam és vártam a sötétben, de nem érkezett segítség. Egyre inkább felülkerekedett rajtam a félelem, hiszen nem volt kint sem a főfedélzeten, sem az alfedézetek egyikén egyetlen tiszt se, vagy matróz. **Hová lett mindenki?..**

Ezt követően léptekeket hallottam közeledni a lépcsők felől. Vélhetően az a kultista közeledett, akinek továbbhaladását odalent, a sötétség leple alatt vártam meg. Segélykérésem hangos volt, bizonyára egész a legelső fedélzetig eljutott a visszhang. További léptek hangja közeledett, ám nem a lépcsők felől, hanem a főfedélzetről. Még én sem számítottam arra, hogy mindkét irányból érkező fognak majd, elvágva minden menekülési utamat. Megtörtem, nem tudtam mihez kezdjek, és már-már biztos voltam abban,

hogy sarokba szorítottak és nincs tovább. Ekkor láttam meg a pislákoló fényeket a főfedélzet jobb oldalán, ahogyan egyáltalán nem adnak elegendő fényt az éjszakában. Pontosan középen tornyosult egy hatalmas kémény, mely a gőzgépek füstjét köpte kifelé szüntelen. Úgy döntöttem, hogy a villódzó fények felé iramodva eltűnök a sötétben, és a kémény mögött rejtőzve várom, hogy támadóim feladják. Hezitáltam, nem tudtam, hogy mikor is vágjak bele a menekülésbe, mikor is jön el a megfelelő pillanat. A fények villódzása egyenetlen, rendszertelen volt, és alig néhány másodpercig tartott. Halál pontos kellett legyen ahhoz, hogy haladás közben ne lássanak meg, hogy a sarkon kihajolva már sötétbe legyek, és hogy az még mindig leplezzen, amikor odaérek a kémény mellé. Észrevettem, hogy a hosszabb villanások előtt mindig van egy kis elgyengülés a lámpa áramellátásában, mielőtt az teljesen megszakad. Akkor kell indulnom, amikor a lámpák fénye egy szívdobbanás erejéig elhalványulnak, majd még ugyanennyire ismét felerősödnek, ezt követően pedig teljesen kihűnynek. Mikor már a lépcsőkön hallottam a felém közeledő kultistát, a másik kettő pedig már majdnem a kéménynél járt bal oldalról kerülve azt, éreztem, hogy itt az idő. Vagy most kell elindulnom, vagy soha, így amikor ismét halványult a lámpák fénye a főfedélzeten, elkezdtem rákészülni a futásra, majd amikor felerősödtek a fények, futni kezdtem. Abban a pillanatban, ahogy a lábam megmozdult, a lámpák teljesen kialudtak, túlvilági sötétséget engedve a fedélzetre, és csak a tenger hullámainak suhogása adott hangot az éjszakának. Lépteim hangját ezzel tudtam leplezni és bár hamar, mégis félelemmel telve érkeztem meg a hatalmas kémény mellé. A forró fémtest megégette a kezem amikor hozzáértem, de megpróbáltam a lehető leghalkabban reagálni és elkerülni, hogy nyomomra akadjanak. Az a néhány, nem egészen három másodperc, mely alatt idejutottam egy örökkévalóságnak tűnt, és még mindig nem pihenhettem meg. A legszörnyűbb az a felismerés volt, amely az ajtón való dörömbölésemet követte, mégpedig, hogy nincs, aki segítségemre siessen. Nem érkezett válasz, nem jött ki sem tiszt, sem matróz az ajtón. Valami történt ezen a hajón, ezért nem találkozom élő emberrel, a három őrült

férfin kívül. Miután a rám vadászó kultisták meglátták, hogy a sarok mögött nem leldzik préda, áldozat, tovább kellett jutnom, valamiféle védett, rejtett helyre, még mielőtt átnézik az egész főfedézetet, és meg nem találják a kémény tövében kuporogva. Innen viszont aligha volt más út, mint amelyeket ezek az emberek őriztek. A lépcső amely visszavisz az alfedézetekre, és egyben közvetlenül a kabinomhoz is, továbbá a külső körfolyosó, viszont azzal csak megkerülöm a tisztai fedézetet a hajófar vonalában, utána ismét a főfedézetet kötök ki, csak éppen a másik oldalon. Mentőcsónakba is feküdhettem volna, de azzal aligha mentem volna bármire is. A tenger közepén vagyunk, valahol a két kontinens között félúton, a hullámok pedig akkorák mint egy páncélmozdony. Egy percig sem bírnám. Végül amikor már megtettem volna az első lépést körfolyosó felé, hogy megkerüljem támadóimat és visszaszaladhassak kabinomig, észrevettem valami igencsak fontosat. A raktér ahonnan kilopóztak, teljesen nyitott, és őrizetlen volt, így feltett szándékom volt a lehető leghalkabban leereszkedni oda, és odalent menedéket keresni, hiszen sokkal közelebb volt, mint a saját kabinom, ahol egyébként sem tehettem volna mást, mint hogy ismételten elbarikádozom magam.

A kémény mellett honoló sötétség menedékét elhagyva ismét a villódzó fények összjátékában kerestem az újabb menedéket, ám támadóim még nem azzal voltak elfoglalva, hogy utánam induljanak, sokkal inkább ügyeiket rendezték. Ezt kihasználva hamar elillantam a lámpafényekben csak egy percre megmutatva helyzetemet, majd a vízszintes raktérnyílás elé értem, ahová könnyűszerrel leereszkedtem. Miután megbizonyosodtam róla, hogy nem követnek, megkerestem az egyetlen nagyobb ládát, melyben örömmre csak néhány alkatrész volt. Fogaskerekek, gőzcsövek, turbinalapátok. Az éjszakát már itt töltöttem, de aligha tudtam bármit is pihenni. Sokáig még azon őrlődtem, vajon követnek-e, tudják-e, hol vagyok, vagy ha még nem is, akkor meg fognak-e találni az éjszaka folyamán. Az sem volt éppen megnyugtató, hogy ismét előjött a viszketés a karjaimon, illetve a hányinger, és azt hiszem – bár ebben nem voltam biztos – a láz is elkapott.

III

A Yelevoi kikötőben tértem magamhoz a raktérből való kipakolás hangos zajára, és a matrózok kiabálására. Kimásztam a ládából mely addig menedékemül szolgált, majd miután a matrózok valószínűleg elmeháborodottnak néztek, ahogyan egy alkatrészes ládából koszosan, büdösen előkúszva visszasétáltam kabinomig, ahol aztán számba vettem sérüléseimet. Néhány lila folton, és egy szolidabb vágáson kívül semmit nem találtam magamon, ám bal karomon valamiféle bőr alatti elváltozást véltem felfedezni, elsősorban a csuklómnál, az ütőér mentén. Nem vágtam meg magam, sőt, semmiféle sérülést nem szereztem a bal karom egészén, mégis, valami történt a testemmel, ami számomra rejtély. Éjjeli lázam ismét alábbhagyott, ellenben bal kezem zsibbadt, és erőtlennek éreztem. Végül úgy döntöttem, megnézetem majd egy Áharista Nővérrel. Magamhoz ragadva személyes tárgyaimat és legnagyobb örömömrre az érintetlen könyvet is, elhagytam a fedélzetet. Támadóimnak nyoma sem volt, és ha nem a koszos láda mélyén ébredtem volna, még azt is bizonyosan elhittem volna idővel, hogy csak valamiféle másvilági tanok által feltüzelt rémálom volt a múlt éjjel minden történése. Mindenesetre különösnek gondoltam hirtelen megjelenésüket épp úgy, mint hirtelen felszívódásukat. Ami még rejtély volt számomra, hogy a többi utas, illetve a tisztok hová is tűntek a múlt éjjel, hiszen nem tudom elhinni, hogy este kilenckor sem utasok nem voltak már a kabinokon kívül, sem pedig tisztok nem álltak szolgálatban. Különösnek véltem, de sajnós nem tehettem mást, mintsem hogy elhagyjam a hajót, és felderítsem Awhium dokkját, és azon túl magát a várost. Ahogy végigsétáltam a stégen, rengeteg rosszarcú, marcona férfit láttam, akik engem, illetve holmimat méregették szemeikkel két portéka ki-, vagy éppen berakodása közt. Jobbnak is véltem mihamarabb elhagyni a feketedokkot, és szemügyre vettem a hatalmas települést. Elcsodálkoztam a szépséges városon, melynek terei és utcái mentén fémes ívek, azokban bonyolult faragások és aranyozott díszítések tűntek fel. Ezek évszázadokra visszanyúló hagyományokat őrizhettek magukban. A nyelv – ahogy hallottam a járókelőket magam körül beszélni – kemény, de dallamos, tele szokatlan hangokkal, a város lakóinak élete pedig lassúnak, de erőteljesnek hatott. Az épületek tetői inkább kupolákként magaslottak az égbe, nem úgy mint az Ossexi csúcsos templomok és rendházak esetében.

Úgy éreztem, most el kell döntenem, pontosan hova menjek, mitévő legyek efféle relikviával a kezemben, mint a könyv – Ékázisz Gyűjteménye, ahogy Folger Professzor nevezte naplójának titkos bejegyzésében. Egyfelől fordulhattam volna segítségért Nenashev Pyotr Yurievich Professzorhoz, ám akkor el kellett volna jutnom Magnitovkarba, ami nagyon távol volt tőlem. Azt sem tudom, él-e még Nenashev. Nekem egyébként sem volt lehetőségem vele találkozni soha, továbbá hónapokkal ezelőtt teljesen visszavonult, és elzárkózott a világ elől. Genkina Varvara Artiemievna ellenben kecsegtetően rövid távra volt tőlem, alig száz kilométerre északnyugati irányba, s az ő városát akár vonattal is megközelíthettem. Ellenben róla aligha tudok bármit is, annyi derült ki számomra, hogy amikor Folger Professzor tanácstalan volt az okkult tanokkal kapcsolatban, akkor segített neki. Meglepő, hogy ez csak egyszer fordult elő, és egyre inkább gyanakvó vagyok hajdani mentorommal kapcsolatban, miféle dolgokba is ütötte bele orrát nagyszerű élete alatt, az pedig pláne elkezdte fúrni az oldalamat, hogy pontosan ki is ez a bizonyos Varvara, aki ennyire jártas volt az okkult tudományokban.

Végül hát, úgy döntöttem meglátogatom Genkina Kísasszonyt mielőtt bármihez is nyúlnék, ugyanis legfőbb célom jelenleg kideríteni, pontosan mi ez a könyv, mihez kezdjek vele, és kik is törtek az életemre. Noha sokat

nem tudtam azon kívül amit a naplóban olvashattam, az sem volt több, mint hogy Zamorozgorodban él, de hogy azon belül hol, vagy épp hogyan találom meg, azt előttem teljes homály fedte. A dokkoktól alig pár sarokra volt a vasútállomás, mely masszív fémoszlopokon nyugodott, teteje üvegkupolaként ékeskedett. Közepén hatalmas óratorony nyújtózkodott az ég felé, melynek oldalaiból helyenként óriási fogaskerekek törtek ki, s ritmikus, rendszeres kattogással számlálták a másodpercek múlását. A peronon túl számos vágány siklott végig a kavicságyon, a mellékvágányokat nem számolva összesen hat. Ezekből pedig kettőn várakozott vonat. Az azonosítótábláik szerint, melyek a mozdonyok elején, oldalra voltak felszerelve, az egyik egy AVT-573-04 típusú gőzmozdony volt, én is ezzel utaztam majd később Zamorozgorodba. A másik ellenben, amely Magnitovkarba tartott, és szörnyen bántam, hogy nem utazhattam rajta, az Awhiumi Vasúti Társaság gyöngyszeme volt, amely átszelte az országot Saralsktól Magnitovkaron és Yelevón át egészen Krasnorovóig. A híres Roamer, vagyis a "Barangoló". Még régen olvastam édesapám biztatására egy könyvet, melyből megtudtam, hogy bár Awhiumban számos vonat járja a Transz-Awhiumi Fővonalat, a Roamer volt a leghíresebb, mivel ez volt a legelső mozdony a szériában, amely a szó legszorosabb értelmében képes volt átszelni az országot. Kellőképpen magas sebességet tudott elérni, és képes volt megmászni a Magnitovkar és Yelevo között húzódó hegyvonulat legmagasabb és legmeredekebb emelkedőit is.

Jegyet váltottam a Zamorozgorodba induló vonatra, ám mivel ez csak egy kevésbé forgalmas szárnyvonalon futott végig, így naponta csak négyszer járt. Reggel hétkor, tizenegy harminckor, négykor és este hét óra harminckor. A végállomáson, Zamorozgorodban végül átfordítják a szerelvényt, és indul is vissza Yelevóba. Reggel tíz óra múlt alig három perccel, így volt még másfél órám arra, hogy találjak magamnak valamiféle ételt. Ez kifejezetten rám fért, tekintettel arra, hogy tegnap milyen szegényes volt egész napi étkezésem. Alig két sarokra találtam egy igazán

hívogató csárdát, ahol nagyon finom hagymalevest készítettek, és azt sem hagyományos tányérban, hanem friss cipóban tálalták. Ezt követően, mivel még mindig volt fél órám, kiültem egy közeli park egy padjára, s olvasni kezdtem, ám most nem Folger Professzor okkult tanait, hanem egy szakirodalmi kötetet a sűrített levegős fegyverek működéséről és evolúciójáról. Olvashattam volna valami itteni újságot vagy könyvet, de sajnos az Awhiumi és az Ossexi betűk sem kinézetükben, sem jelentésükben nem egyeztek. Felszállva a szerelvény legutolsó kocsijába, bőröndömet az egyik ülésre helyezve kiültem a kocs legvégébe, ahonnan szép kilátás volt a mögöttünk, számunkra már elhagyott vonatsínre, oldalain pedig a környező tájra. Masszív fenyőerdőkön haladtunk át, ahogy észak felé robogtunk, és bár szívesen megálltam volna eltölteni itt egy néhány órát, tartok tőle ezen felvetésem sem a masinisztának, sem pedig a még mindig kultisták elől menekülő lelkemnek nem volt kedvére.

Kissé furcsának hatott számomra, hogy az egyébként is mindössze három kocsiból álló szerelvényen, mindösszesen talán tízen ha utaztunk. A legtöbb emberen semmi különös ismertetőjegyet nem vettem észre, ellenben az egyik férfival, aki különösen erősen bámult engem, bár próbálta leplezni, nem éppen sok sikerrel. Miután szemöldökömet felvonva üzentem neki, hogy nem értem pontosan miért is bámul, nem sokkal később fölállt, és mellettem keresett ülőhelyet. Valamiféle számomra teljesen idegen nyelven köszöntött, ám hamar észrevette, hogy nem beszélem az Awhiumi nyelvet. Szerencsémre ő beszélte az Ossexi nyelvet, noha akcentusa elég nehézkessé tette számomra szavainak értelmezését, még úgy is, hogy az én nyelvemen szólalt meg.

– Van nálad... valami – Szólalt meg rekedt hangján, lehellelte enyhén alkoholtól bűzlött, pedig még dél felé is alig járhatott az idő. Ruhája bűdös, dohos volt, és bár nem voltam benne biztos, de mintha valamiféle gombásodást vettem volna észre az alkarján. – Van valamid aminek nincs helye nálad, Fiam.
– Köhögte fel, folytatva eddigi mondanivalóját, én pedig összeráncolt szemöldökkel, enyhe undorral figyeltem, pontosan mit

is akar tőlem. Bizonyára a könyvre gondolt, ám nem állt szándékomban sem megmutatni, sem átadni neki. – Érzem, hogy megérintett. Megérintett, megjelölt, és szaporodik. Terjeszkedik ahogy a téboly teszi oly sokak elméjében. Érzem, ahogy kúszik csendben és némán, mint a dögvész, mint a penész, mint a halál. Ott van és érzem. Tudom. – Ekkorra már teljesen elhúzódtam az ápolatlan, és vélhetően elmeháborodott férfi közeléből. Nem kívántam hallgatni a megtébolyult monológját, holott azt sem tudtam, pontosan miről beszél. Bizonyára többet láttam bele a helyzetbe, mint alapvetően kellett volna, hiszen ez a férfi bizonyára nem tudott semmit a könyvről, a kultuszról melynek tagjai nyomomat rágják, vagy éppen arról, hová is tartok és ki is vagyok én. Reméltem, hogy hamar le tudom rázni, de sajnos a vasúti kocsiban aligha tudtam hová menekülni. Leszállhattam volna a következő városban, ám a következő járat nagyjából négy óra múlva érkezett volna, így ezt mellőznöm kellett. Egyetlen módja volt annak, hogy megmeneküljek az örült férfi háborgásától, ez pedig az volt, ha a következő megállóban leszállok, és át is szállok a következő kocsikba.

Miután számos alkalommal megkértem, sőt, már-már utasítottam a férfit, hogy hagyjon magamra, úgy döntöttem, most jött el az ideje annak, hogy új kocsiba üljek át. Szerencsém, hogy ezeken a régebbi szerelvényeken még nem volt átjáró a kocsik között, csak ha valaki le, majd felszáll egy másikba egy állomáson. Így nem követhetett olyan egyszerűen. Mikor a vonat már lelassított, és én is inkább beálltam a kocsi ajtajába leszállási szándékomat jelezve, a férfi, akiről eddig azt hittem nem több, mint egy jegy nélkül a vonatra szállt hajléktalan elmeháborodott, kiejtette az első olyan mondatot száján, amellyel maradásra tudott bírni engem.

– Ott lapul a bal karjában, igaz? – Morogta, majd felém fordulva érthetetlen, és nyugtalanító vigyor ült arcára. Sárga fogain megcsillant a kocsi ablakain betörő nap fénye, és bár személyes higiéniájának teljes hiánya kiváltképp vetekedett kíváncsisággal, úgy döntöttem, mégis meg kívánom hallgatni mondanivalóját. Ha bármit tud az elváltozásról, amely éppen a bal karom mélyén terjed, akkor azt szándékomban áll meghallgatni.

– Hol találta? – Tette fel számomra ismét értelmetlen kérdését. – Hol érintkezett vele először?

“Érintkezett”.. Mivel érintkezhettem, ami kiválthatta ezt az elváltozást? Bármennyire is törtem a fejem, nem jutottam előrébb, egészen addig amíg eszembe nem jutott Folger Professzor kabinja, és az abban talált folyadék, amely végül felfelé kezdett folydogálni a falon azon az éjjelen. Meghazudtolta a fizika törvényeit.

– Kezd rájönni, igaz? – Kuncogott betegesen, és ahogy körbenéztem a kocsiban, minden más után a mozulatlanság szintjéig fagyott. – Rám figyeljen kérem, hiszen csak én tudom, mi a kulcsa a maga túlélésének.

“Túlélésének”... Ez az anyag, ez az elváltozás szépen lassan végezne velem? – Cikáztak csak a gondolatok elmémben. Nagynehezen túléltem egy ellenem irányuló támadást, erre most kiderül, hogy ígyis-úgyis meghalok?

– A sors humorérzéke igazán viccesnek mutatkozik, talán ezt gondolhatja most. Pedig a sors, a végzet, minden amiről úgy vélte, hogy az élet irányítására képes, valójában csak a naiv emberek által kitalált illúzió. Semmi ráhatásunk nincs az életünkre, de még a világunk alakulására sem.

Nem értettem, miről beszél, bizonyosan tudom, hogy az életemet én irányítom, ahogyan azt is, hogy az emberi faj formálja Mechanika világának alakulását, de mintha ez a férfi nem tudott volna semmit, csak zagyvált volna össze-vissza ... Vagy éppen többet tudott mindenkinél.

– Egy hajón, alig két nappal ezelőtt. – Feleltem bizonytalanul. Nem tudtam sem azt, mi is volt az az anyag, sem pedig, hogy mi vár rám. Miután elmeséltem, pontosan mi is történt velem az elmúlt néhány napban, kihagyva persze a kultistacsoport támadását, és magát a könyvet sem említettem végül neki, s kezdtem azt érezni, talán nem is tud róla ő sem.

– Varázslatos egy szer, meg kell hagyni. – Kezdte méregetni a karomat, ám az én türelmem már igencsak fogytán volt. Közlebb léptem hozzá hevesen, majd ráparancsoltam, hogy magyarázza el végre, mi történik velem. Kezdt bennem vegytiszta félelem kialakulni, bár ki tudja, talán már lappangott is bennem napok óta.

– Métély... A pusztulás, a születés, a teremtés folyékony esszenciája. – Suttogta, de ezen mondatát követően ismételten csak azt gondoltam, hogy valamiféle hantázásba kezdett a férfi, ám miután meglátta pipadohányomat készításkám egyik zsebéből kilógni, egyből tudtam, mit vár tőlem. Megegyeztünk abban, hogy meghívom egy teli pipa dohányra, cserébe azonban elmagyarázza, mi a fene is történik velem. Gondosan betöltöttem a dohányárút a pipába, vigyázva, hogy ne menjen mellé semennyi. Ezt követően meggyújtottam, és kezébe adtam a számára oly felbecsülhetetlen, csábító addiktív szert, és ő mélyen, hosszan beleszívott. Pőfékelt egy darabon, majd a füst szépen elhagyta a száját, látszott, élvezi. Ahogy elnéztem a mozdulatlan, merev utasokat, akik mintha csak kítőmött bábok lettek volna a vonat kocsijának egyes ülésein, aligha zavart volna bárkit is a dohányfüst, sőt, úgy tudtam Awhium vonatainak bizonyos kocsijain egyenesen engedélyezett a dohányárú fogyasztása.

– A métey nem evilági szer, barátom. Réges régen hozták létre először, még az ember, a bolygónk, s talán naprendszerünk hajnala előtt is. Valamiféle boszorkánymester idézte meg minálunk annak idején, s azóta mesterré majd halottá vált tanoncai, s azok tanoncai, és így tovább folyamatosan reprodukálják az anyagot. A világ, amelyből eredeztethető egészen különleges, egészen titokzatos, s a lehető legkisebb mértékben sem hasonlít Mechanikára. – Innen tudtam biztosra, hogy Sur'Azaxról beszél, a másvilágról, melyről Ékáthisz Gyűjteményében oly sokat írnak. – Lazarus Les Fordham. Így ismerte a világ. Ő volt az első, aki áradozni kezdett valamiféle légbőlkapott történetekből hallott másvilágról, majd miután tanait megismertette egy szűk körrel, egészen természet- és emberellenes rituálékat kezdtek végrehajtani fönt, Awhium legészakibb

erdeiben, s ugyanígy lent, országunk déli mocsarainak mélyén. A legkülönbözőbb kegyetlenséggel kínzott, s gyilkolt meg férfiakat, nőket, nem is érezve a legenyhébb megbánást, vagy bármi hasonlót. Ő csak próbált kedvére tenni valaminek, ami nem része az emberi világnak, és aminek soha nem is kellett volna azzá válnia. De az idő telt, az okkult csoport tagjai szaporodtak, s épp úgy maguk a csoportosulások is. Végül már megtalálhatóak voltak minden egyes ország legeldugottabb, legbúzlóbb zugában, várva, hogy eljőjön az a kor, amikor Sur'Azaxba juthatnak. Ám ez sosem jött el, pedig generációkon át hitegették ezzel a híveket. Két dolog nem halt meg soha igazán, az egyik a csoport tagjainak vágya, hogy valamiféle túlvilági paradicsomba kerüljenek, a másik pedig maga Lazarus Les Fordham, aki úgy tartják sosem halt meg, vagy ha mégis, akkor valami egészen mássá lett.

– És mi lesz velem? – Kérdeztem rá óvatosan, ahogyan fertőzött karomat vizslattam folyton.

– A mételty mint mondtam, nem más mint a pusztítás és a születés, a teremtés esszenciája. Az, aki érintkezik vele, a lehető legkülönb tüneteket fogja produkálni haláláig. Láttam embert, aki eszét vesztette, s olyat is, akinek teste hamarabb adta fel. Ezen érdekes hit követői úgy tartották, hogy képesek lehetnek az örök élet elérésére, hogy páran ezen a világon maradhassanak és terelhessék a nyájat, akik idővel átléphetnek Sur'Azaxba. Erre afféle áldozatként gondoltak a kultusz főpapjai, mellyel vezekelhetnek az emberi faj elpuhulásáért. De épp úgy, mint a másvilági, paradicsomi élet a nyájnak, úgy a főpapok örökké tartó élete sem maradt több mint gyermeteg álom, ugyanis ez a szer sokkal inkább fegyver, mintsem gyógyír a halandóságra. Láttam egyszer egy kutyát, amely olymód megvadult, teste pedig olyannyira átalakult, hogy hús emberrel végzett egymaga, mielőtt elpusztították volna. Mikor a kultusz tagjai felismerték az ebben rejlő lehetőséget, már nem azért küzdöttek, hogy annyira csodálatos, paradicsomi életük legyen, hanem azért, hogy az ottani

körülményeket a mi világunkba is elhozzák. Ehhez persze le kellett igazni a legnagyobb ellenálló képességekkel rendelkező fajt Mechanikában.

– Az embert.

– Úgy van, fiam. Az embert, amely gondolkodik, amely fejlődik, amely a gőz- és óraműtechnológia miatt melyet feltalált gyorsabban alkalmazkodik mint az evolúció miatt tette bármely más élőlény. Éppen ezért reménykedj, hogy ezek a másvilági lényeket imádó emberek sosem járnak sikerrel, mert ha mégis, az barátom az emberi faj uralkodásának a végét fogja jelenteni. – Én persze csak ittam magamba szavait, teljesen hatalmába kerített a kíváncsiság és a tudásvágy mindennel kapcsolatban, ami Sur'Azaxhoz volt köthető.

– És Lazarus? – Kérdeztem, hiszen azt mondta a férfi, hogy a kultusz megalapítója nem halt meg. Maga mellé nézett néhány másodpercre, látszólag is gondolkodott valamin, majd ismét megszólalt, és annyit mondott:

– Ezt csak úgy mondják, fiam. A kultusz tanításaiban az ő tanai örökké élnek, s épp ezért sosem halhat meg igazán. – Itt ismételten elvesztettem a türelmemet, és nagyon hevesen, erős, ideges hangon tettem fel neki a számomra már idegesítően hosszú ideig megválaszolatlan, őrjítő kérdést.

– Mi lesz velem, jöember?! Válaszoljon! – Kiáltottam rá, s csak arra vártam, hogy végre elmagyarázza, mi is lesz az én sorsom. Már az sem érdekelt, ha következő szavai életem végéről fognak szólni, de tudnom kellett mit tartogat jövőm, és fel kellett készülnöm arra, amely mindenbizonnyal eljövend. Itt már éreztem önmagamban valamiféle személyiségbeli elváltozást, s a rettegés oly vegytiszta jelenléte érződött lelkemben, melyet már nem tudtam magam előtt leplezni.

– Nem tudom... – Felelte, s szavaival együtt füst távozott a száján. – A metyeg minden élőlényre, legyen az ember vagy állat, teljes mértékben

máshogy hat. Mint azt mondtam, láttam, aki eszét veszette, s láttam aki szimplán összeesett, élete pedig kihuny. Drága húgom testéből valami egészen mást teremtett, valamit, aminek semmi keresnivalója nem volt világunkban. Ő már nem a húgom volt, hanem valami egészen más. – Fejezte be mondanivalóját, s hűgáról beszélve elkezdett remegve fejéhez kapni, mintha fájt volna neki az erről való szó ejtése, vagy épp az emlékek felidézése. Könyörögni kezdett, hogy ne faggassam, és pipámat is kiejtette a kezéből. A meggyújtott dohány fele kiborult a kocsi padlójára, s akárhogy is néztem, pocsékba ment. Az öreg pedig levetette magát az ülésre mely mellett eddig mereven állt meséje közben, és könnyek gördültek le arcán.

– Nézze, mi történt a hűgával? Őt is megfertőzte ez a “métely”? Tudnom kell, mert–

– Ne faggasson, fogja be! – Ordított rám, ellenben a többi, még mindig bábuként ülő utas erre sem figyelt fel, csak bámultak meredten maguk elé.

– Nem bírom. Kérem...

Itt már talán abban sem voltam biztos, hogy hozzá kéne-e még szólnom, vagy hagynom, hogy a sajnálat néma tengerében fuldokolva megvitassa ezt az egészet önmagával, lélekben...

– Hogy hívják? – Kérdezte megtörve a csendet, melyet csak a vonat zaja, és a férfi zihálása tarkított. Eleinte nem tudtam, őszintén feleljek-e a kérdésére, vagy inkább valami álnévvel kellett volna csillapítanom kíváncsiságát, ám végül úgy döntöttem, reménytelenségem mocsarában elárulom neki, amit tudni akart.

– Robert Pinch. – Feleltem, s visszakérdeztem, remélvén ő is megosztja velem sajátját.

– Genkin Mihail Artiemovics. – Ennek hallatán teljesen megfagytam. Nem hittem a fülemnek, azt hittem valamiféle lázálom miatt hallottam amit

hallottam, melyet a karomon végigfutó fertőzés okozott, de nem. Ez a férfi valóban Genkina Varvara Artiemievna fiútestvére volna? De hiszen akkor ez azt jelentené, hogy az ő húga, Varvara... Vele bizonyosan történt valami, visszagondolva Mihail előző reakcióira.

– Az Ön húga... Genkina Varvara Artiemievna? – Ezen kérdésemre látszólag megmozdult valami Mihailban. Megleptem, bizonyára azzal, hogy tudtam a húga nevét, mely Folger Professzor naplóbejegyzéseinek volt köszönhető.

– Így hívták... – Suttogta halkán, könnyek között szipogva. – Ez volt a neve, amikor még élt. Itt lesütöttem szemem, s bár részvételet nyilvánítottam Varvara felé, bántott az is, hogy ezt az utat eddig teljes mértékben felelőlegesen tettem meg, s feleslegesen tettem ki magam megannyi veszélynek. Hiszen a hajóra felszállva még csak bizonyítékokat szerettem volna gyűjteni a Professzor halálának körülményeiről, az azután történeteket nem söpörhettem szőnyeg alá, így Varvara volt az egyetlen reményem, hogy megtudjam pontosan mibe is keveredtem. Miután nagynehezen elmeséltem Mihailnak, hogy én eredetileg az ő húgával szándékoztam találkozni, hogy segítsen nekem bizonyos elvont tudások értelmezésében, észrevettem, hogy már javában Zamorozgorod külső területeinél járunk, és alig öt percen belül beérünk az állomásra.

– Ha leszálltunk, kérem kövessen. – Suttogta, de eszem ágában sem volt követni őt. Nem bíztam meg benne, ám bár tény, ő annak a nőnek a bátyja akihez eredetileg annyira igyekeztem. Mégsem voltam benne biztos, hogy jó ötlet. – A karján már nem tudok segíteni, és bizonyosan az életébe fog kerülni ez az utazás, de talán el tudom odázní, és nyerhet még 3–4 évet. Ha ezzel nem kíván élni, megértem, de esedezve kérem, intézze úgy, hogy halála óráján a lehető legtávolabb legyen minden élőlénytől, akitől csak lehet. Különösen azoktól, akik fontosak Önnek. – Ezen mondata után lemerevedtem, nem igazán tudtam, mit is mondjak neki. Lényegében közelgő halálom hírére közölte velem, és nem tudtam, hogyan is kellett

volna reagálnom. Miután bizonyosságot szereztem affelől, hogy Mihail valóban nem képes megmenteni az életemet, úgy döntöttem, maradék négy évemet annak szentelhetem, hogy a titkolt tudást, A Gyűjteményt olyan helyre helyezhessem, ahol soha senki nem talál rá. Legfőképp nem a kultisták.

A vonat szépen begördült a havas, kupolatetejű építmények rengetegének mélyén fekvő végállomásra. Az út nem igazán volt hosszú, egy óra alatt megtettük, és csak két megálló volt egészen idáig. Érződött, hogy Awhium északi része messze nem olyan lakott, mint a Yelevótól délre fekvő területek. Itt maximum bányákkal találkozhatott az ember. Ahogy a vonat lelassított, majd teljesen megállt, és hallottam ahogyan a masiniszta is odaköszönt a mozdony végéből a forgalmistának aki a peron szélén álldogált. Az eddig merev utasok úgy szálltak le egymás után, mintha eddig végig a saját életüket élték volna, pedig én láttam a merev kőszoborként díszelő férfiakat és nőket a személykocsi ülésein. Mihail előreszaladt az állomáson, és egészen a nagy állomáscsarnokig nem állt meg. Hátrakiáltott nekem, s hívott, hogy kövessem, bár én még mindig nem voltam elég biztos magamban, sem pedig abban, hogy követni akarom a mosdatlan férfit. Tudván, még mindig ott bújkált nadrágom hátuljába dugva a pisztoly amit a hajón utazó kereskedő férfitől vettem, és benne az az egy töltény amely még biztosíték lehet számomra, végül elhatároztam, hogy biztos távolságot tartva vele tartok, és igazán reménykedtem benne, nem kell elsűnőm soha azt az átkozott fegyvert. Együttal belenyúltam kabátom zsebébe, ellenőrizve, hogy a kiserszény, tele tölténnyel még mindig meg van.

Leszállván a vonatról, meglepődve láttam, hogy az állomás aligha különbözik a Yelevóban látottól. Ugyanúgy óratorony állt a csarnok közepén, pilléreként támasztva a mennyezetet, s abból fogaskerekek lógtak ki, noha más alakzatban, mint a Yelevói állomás óratornyánál. Az épület oldalain belülről árusokat láttam, voltak, akik újságokat árultak, voltak akik mindenféle italt, amelyekről még soha nem hallottam, de nem álltam meg. Nem állhattam meg, hiszen Mihail már várt engem, és kérdően,

enyhén rosszaindulatúan is nézett engem, amikor egy kicsit lemaradtam, mert lekötött az idegen ország valamely apró látnivalója.

Ahogy kiértünk az állomásról, egy forgalmas kereszteződés tárult elénk, ahol rengeteg járókelő, lovaskocsi, és biciklis haladt a saját élete történetének következő oldalára, én pedig elcsodálkoztam a kereszteződés másik oldalán az égbe magasodó katedrálison. Ez volt Zamorozgorod hatalmas temploma, amelyben az emberek Minerva Istennőt imádták. Gyönyörűséges, színes ablakai megtörték a nap fényét, falai fehérek, és lenyűgözően tiszták voltak, néhol aranyszínű díszítésekkel. Teteje egy hatalmas kupola volt, úgyszintén aranyszínű mint a falak díszítései, annak csúcsa pedig hegyesen magasodott az égbe. Mihail persze nem csodálkozott a látványon, ő egyből törte volna maga előtt az utat tűzön és vízen át, és ki tudja hová tartott. Akárhányszor csak kérdeztem, hűmmögve válaszolt és nem árulta el, pontosan hová is megyünk. Követve őt, végül egy sokkal kevésbé csodálatos környékre értünk, messze a belváros zajáról. Ebben a városrészben szűkebb utcák, rengeteg árus, és sötét síkatorok voltak jellemzőek. Az egyik bódé mellett Mihail megszólította a pult mögött álló rosszarcú, sebhelyes úriembert, aki halakat, kagylókat, tintahalakat árult. Úgy tűnt, barátként kezelték egymást. Miután vásárolt a férfitől egy undorítóan kinéző, gennyes tintahalat, melyről utólag vettem észre, hogy valamiféle testi deformációja is volt, szótlan ment tovább, én a kezemben a bőröndömmel, ő a tintahallal. Végül koszos, romos, dohos lakására értünk, ahol rengeteg papír volt szétszórva majdnem minden felületen, lehetett az asztal, szék, vagy éppen maga a padló. A plafonról számomra nyugtalanító külsejű díszek lógtak. Némelyiknek darabjai kőből volt kifaragva és valamiféle zöldes anyag tartotta össze, megint másik pedig valamiféle vöröses barnás dologból készült. Miután lendülettel ejtette a tintahalat a konyhapult egyik sarkába, ahol éppen nem voltak papírlapok, elővett egy ütött-kopott fazekat és elkezdte a frissen vásárolt, de valószínűleg nem frissen fogott állat csápjait levágni és megfőzni.

Míg vártam, bőröndömet, kalapomat és kabátomat leaggatva magamról felfordítottam az egyik papírlapot, és ugyanolyan rituális tudást véltem rajta felfedezni mint amilyenel a könyvben is találkoztam. Minden egyes papírlapon ezeket láttam. Volt, amelyiken főzetek receptjeit, volt amiken mindenféle sosemlátott teremtmény képe volt felrajzolva. Mihailt nem érdekelte, hogy ezeket a rajzokat és leírásokat nézegetem, bár volt bennem egy érzés, miszerint már így is sokkal többet tudok, mint amennyit egy átlag embernek tudnia kéne arról a bizonyos rejtett világról.

– Sur'Azax. – Mondta hirtelen megtörve a csendet, miközben a tintahalat hártázza lefelé hatalmas, enyhén rozsdás pengéjű késével. – Ön Sur'Azaxról olvas amióta csak először kinyitotta A Gyűjteményt. Egy másik világ, amiben évmilliókkal ezelőtt az emberhez hasonló lények éltek. Noha kinézetükben egyáltalán nem hasonlítottak ránk, mégis, voltak épületeik, saját technológiájuk, még járműveik is. Fejlettebbek mint a mieink. – Mihail története egyszerűen hihetetlen volt számomra. Intelligens fajok az emberen kívül nincsenek, vagy legalábbis ebben a hitben éltem eddig, mielőtt szert tettem volna eme rengeteg új tudásra. Szótlan hallgattam csak Mihail történetét, s hagytam, hogy folytassa amit elkezdett. – Úgy tartják, ez a faj annyira fejlett volt, hogy teljes mértékben összhangban éltek saját világukkal, nem aknázták ki azt, ahogyan az ember teszi.

– Akkor mégis, hová tűntek? – Kérdeztem egyre nagyobb kíváncsisággal. Ha egy intelligens faj képes a teljes harmóniára a bolygóval amin él, akkor nem tűnhetnek el csak úgy.

– Azt mondják, leigázták őket. Leigázták őket azok a lények, amelyekhez a kultistacsoport imádkozik állandóan, s azok közül is az egyik legelvetemültebb, Yjr'Asagath az, akinek máig Mechanikára csurog a nyála. Bár az az egyetlen szörnyűség akikhez azok a holdkóros elmebetegek szólni tudnak jelenleg, én hiszem és tudom, hogy azok odaát többen vannak, és ki tudja, mikor tárulkozik ki előttük az út Mechanikába.

Meséltem a vonaton arról, hogy ezek az emberek egykor szerettek volna paradicsomi életet a túlvilágon, és hogy a métely inkább bizonyult fegyvernek mintsem gyógymódnak. Lazarus Les Fordham, aki több mint négyszáz éve megalapította ezt az egész örültséget, még hitt abban, hogy halála után Sur'Azaxba kerülhet, és örök, paradicsomi túlvilág várja majd lelkét. Nagyobbat tévedett mint bárki is gondolná. Aztán úgy kétszáz évvel később, mire kiépült ez az egész szektahálózat Mechanika körül, és a beavatottak felismerték, hogy nem vár rájuk paradicsom, sem pedig örök élet az oltárszolgákra, akkor elkezdtek mindenféle ördögi reformokat kitalálni és elvetemült vallásukba gyökeresen beleépíteni. Feladták azt a célt, hogy lelkük majd örök életben fog odaát tündökölni, sokkal inkább akarták a paradicsomot a mi világunkba hozni. De őket elvakítja az, amit Yjr'Asagath diktál elméjükbe, ők azt hiszik, csodálatos világ az ott a fátyol túloldalán. Nem... embernek az a "sedfac", és mi gőzerővel robogunk felé.

– Sedfac? – Kérdeztem vissza értetlenül, soha nem találkoztam még ezzel a szóval.

– A Praorus legdélebbi részén, messsze a Praorusi Nemzet határainak szavannái alatt, még máig él egy törzs, amelynek tagjai nem használják a gőz erejét. Lovakon vágtnak, íjjakkal vadásznak, és kardok helyett primitív lándzsákkal hadonásznak, de! De van nekik valamijük, ami a modern embernek nincs! Az ő vallásukban van egy hely, amely a Közös Hit tanaiban nem létezik. Ők úgy hívják, Sedfac. A Közös Hit szerint ha mi meghalunk, megméretettünk tetteink szerint. Ha méltónak ítélnék meg minket, ujjászületünk itt Mechanikában, ha pedig könnyűnek találtatunk, akkor a lelkünk szépen csak megszűnik létezni. Volt-nincs, mintha soha nem is létezett volna. De ez a törzs, az Unathi, nekik volt egy olyan eshetőség, amely rosszabb mint megszűnni létezni. Egy helyről beszéltek, ahol az ember az örökkévalóságig menekülésre kényszerül, mert üldözik őt egy életen át. Mindenféle szörnyeteg, amelyeknek nincs helye Mechanikában. Ha elkapnak, élve darabokra tépnek, de itt nincs vége. Az új nap hajnalán újra összeállsz hajdani mivoltoddá, és újrakezdődik a

borzalom. Szaladsz, rohansz, de ha még a nappal túl is éled, éjszaka bizonyosan rád találnak a ragadozók, és ismét darabokban végzed. Ők legalábbis ebben hittek, ez volt a Sedfac.

– Miért is releváns ez? – Kérdeztem kétkedve, ám ahogy a tintahal csápjai lassan kezdtek teljesen megfőni, úgy az én elmém is kezdett úgymond csurig megtelni a tudással.

– Először is barátom, mert nem tudtad, mi is a sedfac, a mi nyelvünknek viszont nincs szava arra, amit ezek a holdkórosak ránk akarnak szabadítani. És másodszor pedig, mert a feljegyzések szerint Lazarus Les Fordham is ebből a törzsből származott. Bőre sötétebb árnyalatú volt, s abban az időben, ez igencsak ritkának számított, hiszen a Praorus még nem szerepelt az ember által ismert térképen. – Amikor elárulta, hogy a kultusz alapítója is ebből a törzsből való volt, egy pillanatra elvesztettem a hitem. Mechanika legtöbb országában A Közös Hit tanításai a mérvadóak, a leggyakoribb, legnagyobb vallás az egész világon. De ha több az összefüggés egy Praorusi izolált törzs vallása, és a fájdalmas igazság közt, akkor az több mint aggasztó. Nem mertem még belegondolni sem, mi történne a világunkkal, annak lakosaival, ha kiderülne, hogy a legszentebb hitünk nem több mint téveszme.

– Mihail. – Szólítottam meg reményvesztetten. – Ezzel most azt állítja, hogy a Közös Vallás nem több, mint mese?

– Épp ellenkezőleg, fiam. A Közös Vallás, és az Unathiak hite, éppen, hogy nem különböző dolgokról beszélünk. – Nem értettem, mire gondolhat Mihail, nem hittem, hogy két különböző vallás ennyire összemosható, még akár az említés szintjén is. – Arra gondolok, hogy ha az Unathiak kegyetlen túlvilága lehet Sur'Azax is akár, akkor mi van, ha éppen Minerva is lehet, hogy valamilyen kapcsolatban áll azzal a hellyel odaát? – Támaszkodott rá az asztalra. – Mélyen vallásos ember vagy, igaz?

– A szüleim voltak azok, így engem is próbáltak erre nevelni. De a tudomány embere vagyok. – Feleltem. – Nyitott vagyok az igazságra.

– Helyes, helyes ugyanis... Az igazság megbűjűk a szálak között, és ha tippelnem kéne, száz éven belül – ha még itt leszünk egyáltalán – az emberiség rálel a válaszokra. Ahhoz pedig szükségünk lesz arra is, amit magánál hord. – Megtorpantam. Az egyetlen számottevő dolog amit a táskámban cipeltem, az a könyv volt, amit csak a kultisták érzékeltek. Ha ez az egész feltevés igaz, mely sajnos a hajón nem derült ki, akkor az azt jelenti, hogy Mihail nem csak, hogy sokat tud ezekről a tanításokról, de még ráadásul a kultuszcsoporthoz tagja is volna.

A tintahal lassacskán elkészült, noha az íze pocsék volt. Biztos voltam benne, hogy az állat általában nem ennyire nyálkás, és pláne nincs ilyen sárgás színe, sem ilyen irtózatossá pocsék íze. A főtt répa, amit a tintahal mellé kaptam legalább ehető volt, vacsora után pedig hamar abba a szobába, vagy inkább lyukba igyekeztem, amelyet Mihail lakhelyemül jelölt ki éjszakára. Miután fejembe hasított a pusztaság elgondolás, hogy Mihail talán a kultistacsoport tagja, nem állt szándékomban még a bőröndömből sem kipakolni. Bizonyos voltam abban, hogy amint Mihail nyugovóra tér, elhagyom a romos házat és egyedül keresek válaszokat. Immáron tudom, hogy nagyjából mi is ez a vallási csoport, és eddigi ismereteimet kihasználva képes leszek megvédeni a könyvet. Biztos voltam benne, hogy Mihail nem képes elodázni immáron közelgő halálomat, csak házába akart csalni valamiféle örült próbálkozás céljával.

A szoba olyan aprócska volt, hogy az ágyon kívül semmi nem volt benne. Az egyetlen dolog, amit használni tudtam, ha nem akartam az ajtón keresztül távozni, az az ablak volt. Bár tisztában voltam azzal, hogy az emeleten vagyok, nem gondoltam nehéznek a lejutást, tekintve, hogy az épületeken mindenütt láttam villámhárítót és ereszcatornát is. Bizonyára képes leszek egy emeletet ereszkedni anélkül, hogy baj érne. Amint horkolás hangját véltem felfedezni a vékony falon át, felpattantam az

ágyról, bőrdömböt kezembe vettem és már nyitottam is kifelé az ablakot. Odakint fel tudtam kapaszkodni az ereszre, onnan pedig le tudtam mászni egészen a kövezett utcáig. Járókelők már aligha voltak a környéken, az egyetlen dolog ami feltűnt az a borzalmasan visszamaradott közvilágítás. A lámpák nagyon távol voltak egymástól, és a fényük aligha volt elegendő ahhoz, hogy az ember kellőképpen jól lásson éjjel. Megpróbáltam találni valamiféle szállást az éjszakára. Nem állt szándékomban Mihail házában tölteni az éjszakát, túl sokat tudott és megrémített. Nehéz dolgom volt, hiszen Ossecszel ellentétben itt nem voltak városőrök, akikről útbaigazítást kérhettem volna, a helyi nyelv ismeretének hiánya pedig méginkább megnehezítette a dolgom. Emlékeztem, hogy az állomás mellett láttam egy fogadót, amikor megérkeztünk a városba, ám addig el is kellett jutnom valahogy. Sötét, baljós környék volt ez, és ahogy rőttem az utakat, az a néhány ember aki szembe jött, vagy épp az út szélén álldogált, oly szúrós tekintettel mért végig, hogy szinte éreztem a bőrömön a vizslatásukat.

Nem egészen tíz perce sétáltam már az éjszakában, amikor a körülöttem lévő utcákban egyre több kétes alakot véltem felfedezni. Kultistáknak tüntek, de messziről. Nagyon messziről. Minden utcában láttam egyet-kettőt, és amikor inkább visszafordultam volna, már mögöttem is megjelentek. Tudtam, hogy baj van. Tudtam, hogy menekülnöm kell, és lépteim egyre gyorsabban kezdték követni egymást. Nem törődtem a pocsolyákkal az út közepén lévő kátyúkkal, sem a patkányokkal, amik riasztó hatást keltek volna, de most valahogyan már ez sem érdekelt. Szedtem a lábaimat egyre jobban, de a rémisztő alakok egyre közelebb kerültek hozzám. Minden egyes utcában, minden egyes sikátorban, de még a környező házak erkélyein is feltűntek. Úgy döntöttem, elhagyom a főutat ami az állomásig visszavezetne, és inkább a mellékutakon keresek menedéket. Ez azért bizonyult merész vállalkozásnak, mert szinte minden utcában láttam kultistákat, nem beszélve arról, hogy egyre többen vettek körül és méregettek a távolból. Ahogyan megláttam az első olyan mellékutcát, amelyben nem álltak sötét alakok, úgy döntöttem módosítom

útirányomat, és elkezdek az árnyak között járni, remélvén, képes leszek elrejtőzni.

A mellékutca árnyai közt cikázva valamennyire megérezhettem az éjszaka békés csöndjét, és ahogy egyre messzebb kerültem a főutcától, a kultisták is eltűnedezni látszottak. Néhány sarokkal később, amikor nem láttam magam mögött már egyet sem, sejtettem, hogy hamarosan követni fognak, idővel pedig bizonyosan rám fognak találni, ha nyomomat rágják. Az egyik sarkon befordulva, kirajzolódott előttem a sötétben egy szemeteskonténer, és elhatároztam, hogy annak mélyén keresek menedéket. Az elszórt lámpaoszlopok szerencsés helyzete miatt a konténer teljes sötétben volt, én pedig feltárva annak fedelét, elmélyedtem a szeméthalomban. Mivel a hajón támadóim nem fedezték fel a könyvet a kabinomban, bizonyára nem tudják pontosan belőni, hogy hol van, csak egy bizonyos területet képesek behatárolni. Erre alapoztam most is. A kérdés csak az volt, mekkora hibahatárral tudják meghatározni a könyv helyzetét. Erre tettem most fel mindent.

Ahogy a búzló szeméttengerben fürödtem, kilestem a szűk utcára a konténer fedelét enyhén megemelve, láttam néhány közeledő árnyat a sarkon túl, így meglapultam, és még lélegzetemet is visszafojtottam, ahogyan vártam, hogy előtűnjenek a kereszteződésben. És akkor egyszer csak elérkeztek. Fekete ruhába burkolózott, rosszindulatú férfiak és nők tűntek elő. Némelyikük enyhén sánta volt, némelyikükön nem volt fejfedő, azok mind kopaszok voltak. Azok akiken csuklya volt, általában szélén, vagy a menet legelején jártak, azok pedig, akiknek nem volt eltakarva a feje, mindegyiken érdekes, rossz érzést keltő tetoválásokat láttam. Ők hátul álltak, vagy éppen középen, bizonyára valamiféle irányító szerepet tölthettek be. Leghátul pedig valami egészen másvilági látvány fogadott, és szememnek hinni sem akartam, noha nem is igazán tudtam volna. Botladozott valami mögöttük, kötélen vezetve, és ha jól láttam, három lába volt neki. Alaktalan volt, nem emberi, és a legkevésbé sem hasonlított semmilyen állatra amely Mechanikában őshonos volt. Lábai aránytalanul

kicsik voltak, gyengének tűntek, de mégis képesek voltak megtartani azt a hatalmas, két és fél méteres húshegyet ami rájuk nehezedett. Karjaiból volt vagy öt-hat annak a teremtménynek, mind csökevényesnek, gyengének látszott és aligha tudott volna velük kárt tenni bármiben is. A kultisták csoportja szépen lassan menetelt át az utcán, néhányuk dűnnýögő hangot hallatott közben, mások teljes csöndben voltak. És csak törtek előre az éjszakában. Elhaladtak a konténer előtt, melynek mélyén bújkáltam, és meg sem fordult a fejükben átnézni a hatalmas szemetest. Amikor már tíz méter lehetett köztem és a menetelő kultistacsoport között, az alaktalan rém melyet kötélen vezettek, megtorpant, a kötelek másik végén lévő kultistákat földre rántotta, majd elkezdett a konténer irányába dőcögni. Vártam pár másodpercet, mielőtt következtetést mertem volna levonni, hamar kirajzolódott előttem, hogy ez a lény egyenesen felém halad. Tudja, hol vagyok.

Sebesen ugrottam ki a konténerből, még bőrdörmöt is hátrahagytam, egyedül a könyv maradt nálam, és elkezdtem futni az ellenkező irányba, minél távolabb a kultistáktól, és a bestiától. A szekta tagjai rohanni kezdtek utánam, üldözöbe vettek, és immáron az a rémisztő lény sem botladozott, hanem borzasztó gyors rohanásba kezdett. Látásom beszűkült, nem koncentráltam másra, mint az elélem terülő útszakaszra, és mindenhol a menedéket fürkésztem, sikertelenül. Amikor már több kanyart és kereszteződést is elhagytam, de még mindig a nyomomban voltak, lábaim kezdtek feladni, Mihailt pillantottam meg a távolban. Egyedül rá számíhattam most, és reméltem, tudása kiutat biztosít nekem ebből a slamasztikából.. Nem így lett.

– Mihail az ég szerelmére! – Ziháltam csak. – El sem hiszed, mennyire örülök, hogy–

Amint közel értem hozzá, hatalmas erővel vágott orrba, melynek hatására földre kerültem, egy másodperccel később pedig elsötétült minden.

Álomtalan álomra szenderültem, ahonnan csak reméltem tudattalan, hogy fel fogok még valaha ébredni.

IV

– Gyűjletek hát, fiaim s lányaim! – Tört elő egy torz hang a sötétből. – Ezen testeket átadjuk most kegyes Urunknak, Yjr'Asagathnak, hogy megváltsa őket emberi mivoltuktól, s beolvassza nyájába, ahogy egy napon mindannyiunkkal teszi majd!

Kiláncolva ébredtem, valami sötét, párás helyen. Szemeimet erőltetve próbáltam a maroknyi fényforrásból, mely körülöttem szétszórva pislákol, valamiféle kivehető összképet alkotni. Fejfelé lógtam láncra verve, s a mennyezetről vízcseppek csöpögtek rá arcomra, nem hagyván, hogy megnyugodjak. Próbáltam zsebeimben matatni, de mindent elvettek tőlem, beleértve a könyvet is, amelyet semmi szín alatt nem kaparinthattak volna meg. Kudarcot vallottam... Ahogy körbenéztem és lassan a látásom is visszatért eredeti állapotába, ráeszméltem, hogy egy barlang mélyén vagyok. Csapdába zárva valahol a föld alatt. A távolban, cseppkőoszlopok között átpillantva egy lapos, szürke kőplaccot láttam, amelynek közepén emberek álltak körbe egy hatalmas asztalt, melyen feküdt valaki. Nem láttam rá tisztán, de egy férfinak tűnt. Kopasz, tetovált férfinak, aki látszólag nem félt, vagy legalábbis nem tűnt úgy, mintha zihált volna. Mellette három kőoszlop, azokra emberek kifeszítve, nők s férfiak egyaránt, látszólag eszméletlenül. Az oltár közepén fekvő férfi látszólag mintha várta volna, ami történni fog vele, bármi is legyen az. Mellette valamiféle érthetetlenül díszes ruhában egy másik férfi beszélt valamiről, melyet sajnos nem hallhattam kivehetően. Egy idő után, mikor elhallgatott, két férfi, akik a tömegtől külön álltak, megragadtak egy-egy tálat, amelyek valamiféle folyadékkal voltak tele, majd egyikük elkezdte az addig eszméletlen, kifeszített embereket megitatni vele. Nem kellett sokat várni amíg látható lett a reakció, ugyanis a három ember teste hamar megfeszült,

majd örült rángatózásba kezdett. A másik oltárszolga a fekvő férfihoz lépett, majd óvatosan beletöltötte a folyadékot a szájába. Ő azonban nem kezdett el sem rángatózni, sem semmi mást csinálni, csak nyakalta lefelé az ismeretlen folyadékot. Színéből láttam, hogy hasonlatos, ha nem ugyanaz, mint amivel magam is érintkeztem a hajón. Métély.. Ha olyan kicsi dózis ekkora elváltozást okozott a bal karomban, képzelem mi játszódhatott le ezeknek a szerencsétleneknek a szervezetében, miután literszám nyelték magukba ugyanezt az anyagot.

A felfeszített emberek felordítottak. Egyszerre, fülsüketítő hanggal, ahogyan valami kitépte testükből tudatukat, elhomályosítva azt. Üres hüvelyek maradtak, élettelen hús, amely nem volt immáron más, mint alapanyag. Nyersanyag, valamiféle szentségtelen rituáléhoz. Vértfagyasztó látvány volt, és még a legmélyebb álomból is hamar felébresztett volna amit ott hallottam és láttam. Az oltár mellett akkor megpillantottam Mihailt, az egyik oltárszolga képében. Kezében a tál, immáron üresen, és csak egy pillanatra tekintett felém. Ekkor nyilalt belém, mik is voltak azok a díszek a házának plafonján, melyek olyan furcsak barna színben pompáztak, és valami igencsak furcsa szagot árasztottak magukból. Emberi izom, csontok, és egyéb származékok groteszk kombinációi, másvilági szimbólumok formájára nyesve.

Ahogy a felfeszített áldozatok élettelenül lógtak a magas köoszlopokról, a középben fekvő ember felült az oltáron, bal kezével a bal oldalára eső fiatal nő testét ragadta meg, jobb kezével pedig a tőle jobbra fekvő középkorú, szakállas férfiét. Fejével végül nekitámaszkodott a középső oszlopról lelógó nő testének. Az oltárszolgák ismételten teli merített tálakkal leborították a testek elegyét, mintha valami démoni ceremóniát láttam volna a magasból, ám ahogy lassan csurgott lefelé csupasz testükön a mételey, észrevettem, hogy mintha kezdednének eltorzulni, és összeolvadni valami hatalmassá, valami visszataszítóvá. Hamarosan a testek egybeolvadtak, és a száradt mételeyfoltok alól nem emberi testre való nyúlványok törtek elő. A száraz réteg, amely valamiféle gubó hatását

keltette a frissen születő lény testén, felszakadt, és feltört alóla a förtelmes teremtmény, melynek a testét alkotó hús és vér valamikor embereké volt. Az is lehet, hogy ártatlanoké.. A három felfeszített szerencsétlen nem tűnt kultistának, ám ez immáron aligha számított. Eltűntek, elnyelte őket a rettenet.

A látvány és a rémület hatására ismételen eszméletemet vesztettem, és amikor legközelebb magamhoz tértem, már eloldozva, valamiféle szövetből és fából összetákolt szánon húztak egyre közelebb az oltárhoz. Mihail volt az, az egyik oltárszolga. Nem voltam immáron megkötözve ugyan, de erőm aligha volt arra, hogy bármit is tegyek.

– Mihail.. Kérek, ne tedd! – Könyörögtem suttogva, erőtlenül, ahogyan torkom csak bírta. De ő nem felelt. Csak húzta elgyengült testemet maga után le az oltárhoz. Körülöttünk számos, csuklya alá rejtőző alak álldogált és dúdolt valami istentelen dallamot. – MIHAIL!

– Fogd be a pofád. – Horkant fel csöndben. – Nemsokára vége lesz.

Szavai nem nyugtattak meg, sőt, a félelemnek egy újabb lángját gyújtották bennem.

– A húgodat... Varvarát. Őt is te ölted meg? Mint odalent azokat a szerencsétleneket? – Ezt követően látszott, hogy valamit felébresztettem benne, és bár reméltem, hogy a felelős emberi énje volt az, hamar megláttam, hogy csak éktelen haragra gerjesztettem őt. Hátrafordult felém, felhúzott a rögtönzött szánról, és kését a torkomnak szegezte.

– Ne halljam meg többé ezen szavakat, féreg! – Parancsolt rám gyűlölettel fűtött tekintettel.

Amikor kését visszatette övére, egy elkeseredett próbálkozást tettem arra, hogy kitörjek szorításából, és egy jól irányzott rúgást mértem védtelen mellkasára. Mikhail a lejtős barlangjáratban hátraesett, és teste egészen az oltárig gurult, én pedig kitörve a szorításából elkezdtem rohanni, bár

fogalmam sem volt, hogy merre. Számos járat nyílt az oltárnak otthont adó üregből, én pedig reméltem, jó irányba menekültem, hiszen egyéb iránymutatás híján csak ezt tudhattam magaménak. A halvány reményt.

Az eddig körülöttünk álló kultisták utánam indultak, de képes voltam meghúzni magam az árnyak közt, és idővel teljesen nyomomat veszítették. Tartok tőle azonban, nem a kijárat felé indultam. Jobbra és balra egyaránt mindenféle kínzóeszközt, orvosi felszerelést láttam a falakra aggatva, és asztalok mellett szétszórva. A legprecízebb orvosi szikéken át egészen a hatalmas fűrészekig minden fellelhető volt ott, bentebb pedig valami igazán hátborzongató tárulkozott elé. Ahogyan a sötét barlangjárat mélyét fürkésztem, acélrácsok mögött, aprócska vajatokban emberek, állatok, és egyéb lények voltak elzárva. Láttam embert, akinek szemén látszott, évek óta nem látta a napot. Kutyákat, amelyek sosem találtak szerető gazdára, és olyan bestiális szörnyetegeket, melyek az idelent uralkodó okkult örület lángjában születtek, de a többi élőlényrel szemben ő rajtuk semmi nem mutatkozott. Meredten, az öntudat látszatát sem mutatva álltak a cellák közepén, akár a kőszobrok, és vártak. Vártak valamire, ami még nem jött el. Közelebb léptem a rácsokhoz, melyek mögött az a teremtmény volt elzárva, amely még nemrégiben született az oltáron, és semmi jelet nem láttam a testén, amely arra utalna, hogy valaha is ember volt. Kiölnék belőlük minden emberit... Elveszik a tudatukat, a lelküket, az érzéseiket, a félelmeiket. Nem lesznek mások, mint agyatlan, förtelmes szörnyetegek, amelyek emberi húsból teremtettek.

Ahogy vizslattam egyik teremtményt a másik után, nem vettem észre a mögöttem lévő barlangjárat mélyéről érkező halk lépteket, s négy, csuklyával eltakart ember tért be abba az üregbe, ahol én menedéket, és egyben válaszokat próbáltam keresni. Hátrafordultam, és már reflexből egyből a pisztolyért nyúltam volna a nadrágomban, ám azt elvették tőlem, amikor idehurcoltak. Viszont nem mozdultak. Nem mozdultak, csak álltak az üreg bejáratánál, szótlanul, és engem bámultak. Arcuk nem látszott, hegyes csuklyájuk teljes takarásában figyeltek engem, a reakcióimat, azt,

hogy mi lesz a következő lépésem ebben az ördögi játszmányban. Sarokba szorítottak, nem tudtam, mit tehetnék. Ekkor egy újabb alak lépteit hallottam közeledni, valakiét, akinek megjelenése koránt sem volt olyan, mint az előttem álló négy emberé.

– Csodálatosak, nem gondolod? – Kérdezte tőlem az ismeretlen alak. Kopasz fején érdekes szimbólumok jelentek meg, belevésve bőrébe. Felismertem egyet, Sur'Azax jelét, amely a könyv borítóján is nagyban díszelgett. – A pusztítás és teremtés vegyítiszta kivonata. Magad is találkoztál már vele, érzem az eridben. Érzem, ahogy terjed. – Mutatott bal karomra, melyet immáron magam mögé rejtettem a tekintete elől.

– Mi lesz velem?! Mit tesz velem ez a szer?! – Ordítottam oda elkeseredetten, közben pedig próbáltam oldalazni az asztal felé, melyen a szerszámokat és eszközöket láttam. Ha képes lettem volna felmarkolni onnan valamit...

– A mētely nem válogat, Robert. Előbb vagy utóbb minden kontaktusnak ugyanaz a vége. Van, akinek az elméje adja fel hamarabb, azok megőrülnek, és van, akinek a teste, azok eltorzulnak, talán kómába is esnek. De a vége mindig ugyanaz. – Mutatott a mögöttem lévő cellákra, melyekben az istentelen teremtmények várahoztak valamire. – Nem menekülhetsz.

– És Mihail húga? Vele is ez történt?!

– Varvara közülünk való volt, akárcsak Mihail is maga. Testvériségünk hú tagjának hittük, ám valójában rendünk ellen munkálkodott, célunkat pedig hátráltatni próbálta. Mihail ezét egy napon elhozta hozzánk, és átadtuk őt Yjr'Asagath akarátának. Ő is ott van most maga mögött, az egyik cella mélyén, várva, hogy felemelkedhessünk a felszínre.

– Yjr'Asagath... Róla olvastam a könyvben... – Tört fel bennem egy emlék. – Sur'Azax tudásfürkész ura, aki megzabolázta az egész másvilágot.

– És most téged is az ő gondjaira bízunk... Elfogni! – Adta ki a parancsot, én pedig az asztalhoz rohantam és felkaptam a legnagyobb pengét, amit csak láttam. Alkaromnyi fegyver volt, de nem rémítette meg a kultistákat, és végül amikor az egyikük nekem rontott, használnom kellett. Gyomron szűrtem az első alakot aki nekem rontott, és vér tört elő a sebből melyet testén ejtettem. A többi csak egy másodpercre nézett rá, s tekintetük hamarosan ismét rám szegeződött. Tört rántottak, és immáron nem csak elfogni akartak engem, hanem egyenesen harcképtelenné tenni. De mi volt vajon fejükben? Esetleg átszűrták volna a kézfejem, hogy használhatatlanok legyenek a kezeim? Vagy szimplán levágták volna őket? Találgatni sem merem, és bár már nem volt sok sütnivalóm, az asztalt rájuk borítva éppen elég időt nyertem ahhoz, hogy megrohmozhassam még a főpapot, aki a járat szájánál várt a másik négy tanonc sikerére.

Késemmel nem értem célba, elvétettem a találatot, ő pedig halkán felnevetett, ahogyan elkapta jobb karom, lábamba pedig belerúgott, ezzel esésemet előidézve. A kést messzire ejtettem magamtól. Elkezdtem hát kúszni, egyre távolabb a paptól, amikor pedig már képes voltam ismét két lábra állni, megpróbáltam tovább szaladni kifelé a járatból, de egy ponton az egész testem megtorpant. Nem tudtam mozgatni a végtagjaimat, a törzsemet, de még csak a fejemet sem. Az egyetlen, ami fölött még rendelkezhettem, azok a szemgolyóim voltak. Megpróbáltam ugyan annyira oldalra nézni, amennyire csak tudtam, de mindhiába, a pap kívül esett a látómezőmön, ám hallottam, ahogyan közelít.

– Örülök, hogy aznap éjjel hozzáértél a mételhez. Mihail sokat mesélt a történetedről. Szerencsére, mivel immáron a szer benned van – fordította testem maga felé anélkül, hogy hozzám ért volna – így legalább meg tudom mutatni, mire is vagyunk képesek igazából. – Azzal a lendülettel, hatalmas erővel repített engem hátra, földetérésemkor pedig úgy éreztem, számos bordám is eltört. A távolban megpillantottam a pisztolyt egy aprócsak kőből faragott asztalon, amelyet tőlem kobozhattak el míg eszméletemen kívül voltam, és bár megpróbáltam afelé kúszni, fájdalomban aligha

voltam erre képes. De haladtam, lassan, ahogy mögöttem a pap már lépteit hallatta a járat felől.

– Robert, ne butáskodjon. – Kuncogott a sötétben. – Egy primitív löfegyverrel még nem fogja kijutását biztosítani. Itt fog elpusztulni ennek a barlangnak a legeslegmélyén, és soha az életben nem fogják tudni önről, hogy hová is tűnt. Nyoma vész az emberi világból, és csak egy elvaratlan szál lesz az emberi faj történelmének legvégső fejezetében.

Nem kellett sok. Alig két méter választott el a fegyveremtől. Hátrapillantottam, nem láttam még kiérni a járatból az örült papot, így megpróbáltam olyan gyorsan kúszni, ahogyan csak tudtam. Próbáltam valamennyire négykézlábra emelkedni, ám huzamosabb ideig nem bírtam, hiszen minden lépés után a testem fel-le mozgása úgy hatott, mintha mellkasomban valósággal szögcső irritálná minden porcikámat.

Végül elértem. Elértem a pisztolyt, és amikor célba vettem volna vele a papot, nem láttam sehol. Eltűnt. Eltűnt ő, és az összes többi kultista is. Az okkult imakörök, amelyek körülvettek minket, ahol a barlang minden részében körben ültek a holdkóros emberek aprócska tüzek körül, most eltűntek, és az összes tűz amely eddig oly fényesen izzott, fényt adva ennek a helynek, elhalt. Mintha nem is égtek volna soha. Megpróbáltam valamennyire felegyenesedni az egyik cseppkőoszlopnak dőlve, fájdalomamban kezemet oldalamhoz szorítottam, de szinte kibíratatlan volt. Mikor újból kinéztem volna a cseppkőoszlop mögül, megláttam ismét azt, aki ezt tette velem. Megláttam a papot, Mihailt és a másik oltárszolgát, és a többtíz kultistát a kőplacc közepén az oltár előtt. Készen álltak véget vetni életemnek, a pap pedig felemelte kezét, és démoni erejét ismét használva magához rántotta testemet. A szorítása olyan volt, mintha valóban egy óriási lény markában lennék, mellkasom pedig csak jobban fájtt ezután. Térdemen érkeztem a kultistacsoport összes tagja elé, vagy legalábbis azok elé, akik ebben a városban tevékenykedtek. Próbáltam körülnézni, láttam az oltárt, az oszlopokat, alattam a hatalmas kőplaccra a vésett minták

százait, melyek mind egy világba mutattak, és egy lényhez szóltak. Yjr'Asagathnak zengtek dalokat a jelek, a dúdoló kultisták, és a megannyi áldozat, melyet az évszázadok során tettek nekik.

Mihail ismételten egy tállal a kezében jelent meg, abban vélhetően ugyanaz az anyag, amely Varvarát, és az általam is látott fiatal férfiakat és nőket szörnyeteggé változtatta. Hát rám is ez vár? Végül, amikor a tálat Mihail közvetlen közém és a pap közé tette, belepillantottam a folyadékba, amely közelről vizsgálva kivehetően mozgott. Nem úgy, mint egy pohár víz, amikor rácsapnak az asztalra, hanem mintha egy viszkózus élőlény lett volna előttem egy tálkába beletöltve. A pap felemelte kezét, a métely pedig elkezdett lassan, függőlegesen felfelé csurdogálni a semmin, egészen a pap kezéig, majd óvatosan megindult az én fejem felé. Itt már elfogadtam volna a végemet, és azt, hogy soha többé nem látom a nap fényét. Utolsó pillanataimban még elmémbe nyilalt a pisztoly, amelyet még mindig a hátam mögött szorongattam, és azonnal a pap kezére céloztam vele, majd végül elsütöttem. Átlőttem a kézfejét, és hangos ordítás jelezte találatomat. A métely úgy zúgott vissza a kőre alattunk, mintha soha nem is viselkedett volna természetet meghazudtoló módon, én pedig ismételten hátravetődtem. A pap ordított, sebzett kezét fájlalta, s a lőtt lyukon átnézve emelte rám tekintetét.

– Hozzátok ide, most! – Ordított rá a kultisták csoportjára, akik azonnal megindultak felém, és erővel vonszoltak vissza a pap elé. – Eddig úgy hittem, ha kivégezlek, az lesz a legjobb amit tehetek veled, de nem. Nem öllek meg, nem is alakítalak át. Valami sokkal fájdalmasabbat szánok mostmár neked. – Mondta, s kezét az arcomra helyezte. – Élni fogsz, tudattalanul. Létezni, lélektelenül. Nem leszel más csak egy váz, amely élő szellemként, gondolataitól megfosztva fog bolyongani föl s alá, egészen amíg teste végleg feladja a harcot! Végig csapdában leszel odabent, a saját testedben, és nem fogod érteni, mi is történik körülöttem egészen amíg világod lángra nem gyűl!

Utolsó emlékeim arról szólnak, hogy szemem felakad, hasogatni kezd a fejem, lélegzetem pedig oly nehézé válik, hogy már küzdeni sem voltam képes. Elvesztettem a csatát, és cserben hagytam Folger Professzort.

A kultistacsoport tagjai elé immáron nem járult semmi egyéb, mint egy gondolatok nélkül sétáló, szellemileg teljesen megrontott húsváz. Megfosztották mindentől, ami emberré tette, és valahol odabent ott szenvedett Robert, aki a hús börtönéből immáron sosem szabadulhatott.

– Tegyétek fel a Persistent fedélzetére, kötözzétek az ágyához, hadd menjen vissza Ossexbe, ahová való. – Adta ki az újabb parancsot a kultusz papja.

– És mi lesz vele azután? – Kérdezte Mihail.

– Nem érdekel, oltárszolga. – Felelte pökhendi, nemtörődöm hangszúllyal. Rá fognak találni az Áharaigrast nővérei, és bezárják valamiféle istenverte elmeegógyintézetbe, ahonnét sosem szabadul. Pár hónapon belül pedig a mételylemelemésztí a testét is. Hozzátk a könyvet! Sok még a tennivaló..

SZÖSSZENETEK

KÓGER DÓRA

1. A mai nap mottója:

majd holnap

2. A mai nap csupán

a holnap emléke

3. Összetört szívem darabjait

magadhoz ragadtad

és összeolvasztottad.

Bár látszanak a törésnyomok

erősebben dobog

mint valaha

AZ ISMERETLEN KISFIÚ

LEI OLIVÉR

Egy álomban találkoztunk. Furcsa egy álom volt, mégis szép a maga módján. Egy óvoda vagy talán iskola lehetett a helyszínen, bentlakásos részleggel, ahol olyan gyerekek éltek, akiről lemondtak a szüleik, akiket a rokonaik nem tudtak vagy nem akartak felnevelni.

Az unokahúgomért mentem, őt kerestem, amikor egy fa tövében találtam meg. Nem volt egyedül; ott volt vele egy kislány is. Az unokahúgom mosolyogva mutatott be minket egymásnak, mondván, hogy te vagy az új barátja. Kedvesek voltatok együtt, ahogy ott játszottatok a fa árnyékában. Hazafelé menet mesélni kezdett rólad. Elmondta, hogy ott laksz, abban az épületben, néhány másik gyerekkel együtt. A szavai szíven ütöttek.

Másnap ismét én mentem az óvodába. De először az igazgatóhoz vezetett az utam. Tudni akartam rólad, arról, hogyan kerültél oda, és miért élsz ott. A történeted fájdalmas volt. Az anyukád lemondott rólad, az apukád kiléte ismeretlen, és bár a nagyszüleid szerettek volna felnevelni, egyszerűen nem volt elég pénzükhöz, hogy gondoskodhassanak rólad. Nem értettem, hogyan mondhat le valaki egy ilyen kedves, aranyos kislányról.

Onnantól kezdve elhatároztam, hogy szebbé teszem a napjaidat. Egyre többször maradtam veletek, játszottunk, beszélgettünk, nevetgélünk. Ahogy telt az idő, egyre jobban a szívembe zártalak. Éreztem, mi lenne a helyes döntés, mi lenne a legjobb neked. Elhatároztam, hogy boldoggá teszek, szeretetet adok, és biztonságban felnevellek.

Egy délután, mikor éppen búcsúzkodtunk, egy pillanatra elakadtam. Nem akartalak ott hagyni. Magammal akartalak vinni, de tudtam, hogy egy hosszú és bonyolult folyamat áll előttünk. Ahogy könnyes szemekkel elkészöntünk egymástól, egy részem ott maradt veled.

Aztán felébredtem.

Amint kinyitottam a szemem, súlyos üresség telepedett rám. Szörnyű érzés volt rádöbbenni, hogy mindez csak álom volt. Sírtam. Az álmomban egy másik világban jártam, ahol valóságnak tűnt minden, amit éreztem és tettem. Mégis, remélem, hogy ebben a világban is találkozhatunk egyszer. Hiszem, hogy eljön a nap, amikor boldoggá tehetlek, amikor valóban gondoskodtak rólad.

Légy erős, Kisharcos! Szeretlek, és várni fogok rád!

Hajós, 2023. október 21.

HORDOZLAK

BALOGH DÓRA

Viszlek magammal, beszéllek mindenkinek
S imáimba is gyakorta belefoglalom neved.

Valahol mélyen még él a remény,
Eljön a jó idő, jó hely, a te meg én.

Kereslek minden arcban,
Hangod hallom minden szóban.

Álomnak képzelem, mi valóságos,
És igaznak hiszem, mi csak álom már.

Várom, hátha becsöngetsz éjjel,
S én fogadhatlak úgy mint első ízben

